

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВоду ОУН

Ч. 3 (11) 1972 рік

ГОЛОВНІ АСПЕКТИ У СЬОГОДНІШНЬОМУ ІДЕЙНО-ПОЛІТИЧНОМУ БОЮ

Теперішня стадія революційно-визвольної боротьби в Україні – це ідейно-політична мобілізація широких народних мас до протиросійської і протикомуністичної самостійницької дії. Іншими словами – це ідейно-політичний, світоглядний, культурний, релігійний бій, що має за мету самостановлення української якості і власнопідметне самооформлення української суті, як антиподичної, протиставної російській. У пляновому розгортанні опору тут бачимо ідейну єдність, єдність політичних напрямних у дії, але технічні пов'язання націоналістичного підпілля вільні, бо для нього головне значення в сучасну пору має не так одне централізоване організаційне завершення в Україні, як ідейне і політичне унапрямування.

В Україні виявляються дві форми опору і боротьби – напівявна і підпільна. Коли мова про однодумців напівлегального сектора, то треба підкреслити, що в основі це борці, які присвятили себе як прапори мужности, незламного характеру, ідейности, унаочненої і персоніфікованої. У процесі визвольної боротьби необхідна героїчна самопожертва, щоб розворушити народ, щоб показати, що страх подоланий і героїчні подвиги можливі навіть у системі суцільного, "освіченого" і брутального, терору КГБ. Треба визнати відкрито, що Валентин Мороз і йому подібні – це герої-дороговкази! Вони проломили льодовиковий період в історії України минулих десятиріч, очевидно на підґрунті дій ОУН-УПА та всього народу, на підґрунті всенародного повстання 1942-1953 років, а пізніше заворушень і повстань у концтаборах.

Коли мова про другий комплекс, підпільний, треба підкреслити, що він не тільки існує і діє, а й стимулює всі багатогранні визвольні процеси в Україні. Наше завдання – скріпляти цей сектор, розбудовувати його, більше давати для нього, а менше брати. Насамперед мусимо бути сильні нашою дією тут, нашою самопожертвою, здобувати довір'я спільноти, діяти на захист України, всебічно помагати борцям в Україні та розгортати широку акцію в міжнародному обсязі. Мусимо безперервно і своєчасно давати борцям в Україні ідейно-політичну, технічну, матеріальну, гуманітарну, зовнішньо-політичну допомогу, ризикувати більше нами самими, ніж ними... Така генеральна напрямна у нашій дії, що її можемо висловити загальною, не порушуючи засад конспірації, зокрема крайового характеру.

Суттю змагання теперішньої стадії боротьби є дійове усвідомлення про існування двох протиставлених світів: українського і російського. Мета – підготувати народ до необхідного збройного зудару двох національних організмів. Звідси випливає зайзвість конспірування таких численних акцій, які мають довести до всенародного повстання. Історизм, відклик до минулого, пошана і захист традицій, розбуджування національної гордості, асоціювання героїчності минулого із сучасним – це засоби, що мають за мету розбуджувати державницький український патріотизм, бо, вказуючи на атрибути української державности в минулому, що посередньо заперечує існування державности тепер, зростає бажання боротися за неї.

Безпосереднє відроджування української духовости і висування нових провідників з акції /Новочеркаськ, Воркута/ вказують народові на можливість боротьби і на її цілеспрямованість. У паралельності до типу підпільних провідників, що захищають народ і себе зброєю, маємо сьогодні також і таких провідників, що озброєні тільки сильною волею, ідеєю, горінням нею, незламним характером і відважно ставлять опір озброєному тиранові. Такі прикмети – найвища якість провідника Христового типу.

Девіза для Морозів наших днів – за Сковородою – це не шадити тіла, щоб не вбити душі! Їхня філософія – філософія героїчного активізму. "Смерть духова" наступає тоді, коли лицар відхиляється від боротьби і не виконує накладеного на нього внутрішнього обов'язку. Така "смерть люта". Так умирали ті козаки, що ставали московськими дворянами, замість боронити Січ, волю, честь і правду України. Зброя ворога – навчає Сковорода – це не тільки його меч. Важливіший дух, що керує рукою, важливіша справа з Богом, якій служить дух лицаря. Такими воїнами є Мороз, Юрій Шухевич та інші, такими воїнами є недавно ув'язнені й засуджені Нескорені. Звідси і скріплений тепер культ Сковороди в Україні. Самопожертва Макуха /бійця СУН-УПА/ в Києві, спроба самоспалення Бериславського, самоспалення в Москві перед будинком КГБ і пам'ятником Дзержинського молодого українця – це наслідування гордої смерти на польських палях козаків чи Байди на гаку... У пляні визвольної боротьби нації це добровільне мучеництво сповняє подібну роль, як спів у колізею непереможних християн, що вмирали серед роз'юшених Діоклеціанових левів. Немає віри, – пише Мороз, – як немає мучеників. В категорії морального впливу на відродження і оновлення нації – це безприкладна Голгофа, що веде до Воскресіння.

І саме такої якості потребувала тепер українська нація. Це фанал, що не вмирає. Що ж супроти цього чин Муція Сцеволли, що про нього згадуємо вже дві тисячі років?! Макух належить до тої категорії прапороносців, які творять і оновлюють націю. Морози виростили на чинах Макухів!

Незвичайно важливе те, що в сучасній революційно-визвольній боротьбі України особливо наголошується елемент духу. Характеристичне, що українська культурна революція зформульована не як нищення "старого", а як відроджування тисячолітніх традицій духової творчости нації, як розвиток притаманих духових вартостей українського народу /Мороз/. Політичний аспект боротьби на культурному відтинку означає створення передумов для творчости, спертої на тисячолітнє власнопідметне духове буття нації. А нищення означає прогнати окупанта, означає здобути політичну владу для нації, як передумову для всякого розвитку. За умов ворожої окупації неможливо розвивати національну культуру, сперту на тисячолітній творчості нації, на традиціях, що їх нищить ворог. Щоб вможливити розвиток культури власної, національної, що випливає з тисячолітнього буття-творчости нації, поневолена нація мусить насамперед здобути собі волю і владу. Здобувши владу, нація може розвивати свою власну культуру. Отже, головне – проблема влади, а не лише проблема свободи, проблема догм віри, а не релятивізм вартостей. "Свобода для усіх" це не те саме, що своя держава і своя влада, бо тільки своя влада є передумовою національної свободи для усіх членів поневоленої нації. Так зв. УРСР не є українською державою, а тільки московською колонією. Вона не має жодних атрибутів, напр., Української держави княжих чи й козацьких часів. Державою була Січ, Козацька мілітарна християнська республіка, мальтійський орден, єдиний того типу в православному світі. Так зв. УРСР без жодних атрибутів держави, що їх мала держава Святослава чи Богдана. Розвиток нації залежить від власної держави, від її посідання. І. Дзюба пише, що колись Україна не знала анальфбетів, бо мала власну державу.

У стратегії революції мобілізуючим гаслом не може бути перетворення т. зв. УРСР на УССД, себто – колонію на державу, бо революція

не знає половинчастих гасел. Української держави нема, отже - її треба здобути! Тому т. зв. УРСР не може бути державою для українця, який бореться за Українську державу, для нього вона тільки московська колонія! Здобути власну державу, взяти владу в свої руки! - мобілізуюче гасло для цілого народу, а не допомогти якомусь Шелестові чи Овчаренкові добитися полегш. Так не здійснюються революції. Гасла революції мають бути ясні і неспірні, вони не можуть бути половинчасті, не можуть вплутати народ в хаос еволюційного розвитку, напр., від УРСР через "сателітство" до УССД, бо це означає зберегти Україну в орбіті російського комплексу, на колоніальному статусі, так чи інакше підфарбованому. А Україна - революційна проблема! Це знаємо не тільки ми.

У рамках генерального гасла "Київ проти Москви!" молода генерація з геніальним В.Морозом іде вперед пляново й систематично, конкретизуючи його /гасло/ всебічно. Вона дає кожному селові й містові України всеукраїнську візію у пов'язанні з тисячолітнім буттям української нації. Так, напр., Космач, Яворів, Жидачів, Брустури - нерозривні частини української цілості. Космач у Мороза немов національний символ проти Вавилону, як світу анаціонального, советського чи й американського... Симоненко ж виразно заявив: "Мовчіть Америки і Росії, коли я з Тобою /Україно/ говорю". Юрій Липа /поет, герой УПА/, без якого важко зрозуміти Юрія Яновського, Ольжича, Лятуринську, кликав на свій лад: "Вперед, Україно! В Тебе - тяжкі стопи, Пожари хат димляться з-під них: Ні Росії, ні Європі Не зрозуміти синів Твоїх".

У великому стихійному пляні нації, може й неусвідомлено повністю, з'являються в Україні твори, які висувують інколи тисячолітню історію українського росту поодиноких сіл і міст. Мороз підняв Космач, натякнув на Жидачів, де москалі знищили стародавнє Розп'яття, на Яворів, Брустури... "Культура - пише він - означає багатовікове визрівання - процес, якого прискіпати неможливо. Всяке революційне вмішування тут руйнувальне: традицій не творять. Вони створяться на протязі століть... Творити традиції так же безглуздо, як і робити культурну революцію".

Саме політичний аспект революції - як ми вже згадували - на культурному відтинку дуже актуальний, бо він вказує на необхідність усунення чужої влади, яка спиняє чи нівелює тисячолітній процес культурного розвитку даної нації. Окупаційна влада /в нашому випадку московська/ намагається залучити в духово-культурний процес поневоленої нації свої елементи, чим убиває оригінальні духові первні поневоленої нації. Усунути чужі елементи із своєї духовості, здобути державу і владу поневолена нація може тільки революційним чином, прочистивши таким способом собі вільний шлях для культурного власнопідметного розвитку і творчого суверенного життя.

Наголошування соборництва - основний черговий первень дії в Україні. Поезія, література і взагалі культурна творчість про Київ, Львів, Чернівці, Ужгород, Лемківщину, Гуцульщину, Крим, Кубань - вказують на єдність нації. Конфесійні різниці зникають. В. Мороз - православний з Волині - дав неперевершену формулу релігійного соборництва: "Унія́тство - пише він - вросло в живе тіло української духовості, стало національним явищем"... Іншими словами: це невід'ємна ланка українського християнства. Християнство, Церква - основний елемент духовості нації. "Головне: Церкву відстояти"... "Нехай з нації залишиться десята частина, але з повноцінною духовістю - то це ще не фатальне"...

Концепція збройної боротьби помітна не тільки в Симоненковім "Курдському братові", а також в інших авторів, як проєкція-шлях національного визволення. Збройне повстання, як українська визвольна воєнна концепція, проєктується і пропагується, очевидно, передусім у підпільних виданнях ОУН.

Звернення естонських інтелектуалістів "Сподіватися чи діяти?", як альтернативу до маршу на Прагу і Братіславу висуває марш танків на Москву і Ленінград. Москалі сподіються такої альтернативи, зокрема ж їх огортає страх перед повстанням і тому в 1970 році відбувалися маневри військ КГБ біля Москви, щоб випробувати тактику здушування повстань у концтаборах, про що ми вже раніше писали в "Бюлетені Проводу".

Спільний фронт уявлених націй, згідно з концепцією АБН – це шлях визволення з'єднаними силами: "ідея іти з тими, – як пише один з крайових авторів, – що гноблені і прагнуть волі". Зокрема в поезіях деяких ув'язнених поетів, як і в тих, що творять ще на волі, дуже сильно підкреслюється спільну долю і спільну мету, спільні переживання і спільні шляхи поневолених в СРСР націй.

У формулі В.Мороза про колективізацію і колоніального типу індустріалізацію бачимо, що національні і соціальні елементи становлять одну цілість: "Дехристиянізація, колективізація, індустріалізація, масові переселювання з села до міста – все те було небувалим в історії України руйнуванням українських традиційних структур, катастрофічні результати якого виявилися ще далеко не повністю"... Саме поставлення "дехристиянізації" поруч соціально-економічних категорій, напр., колективізації, свідчить про глибоке розуміння молодим поколінням суті українства, як суцільної якості й вартості. Говорити про національне, про духове, але замовчувати соціальне – нонсенс, що суперечить сам собі. Соціальний /суспільний/ лад – витвір духовості даного народу. Навіть економічні /господарські/ вартості не мають виключно матеріального характеру і самі собою не становлять жодного зла, навпаки – є базой життя народу і його всебічного розвитку. Тільки людина, її етична, моральна настанова вирішує про те, для якої мети використовується економічну цінність – доброї чи злої. Наприклад, в одному випадку ліки дають людині здоров'я, а в іншому ті самі складники зжиті інакше убивають її. Атомово енергія може бути благою для людини, а може бути і нищівною. Може принести людині Гармагедон, а й може спричинитися до розвитку цивілізації і до створення кращих умов для культурного зростання. Вирішує людина, вирішує її духовий первень.

Отже, духові революція нерозривно пов'язана з багатогранними виявами національної, в тому і соціальної революції, як одночасних революційних процесів. Згадана вище одна проста формула В. Мороза дає концепцію теж політичної революції, точніше – повернення до правдивих національних традицій, що потоптані й спотворені брутальним окупантом. Політична революція ламає перепони, які не допускають до всебічного виявлення і розвитку всіх ділянок життя нації, як найвищої людської спільноти.

Суть розуміння революції в певних крайових авторів – це очищення поля, забрудженого московським чи польським багном, щоб забезпечити безперервний розвиток українським традиційним оригінальним первням на усіх ділянках життя нації. Їх розуміння революції духу зводиться суттєво до гасла: "До джерел української духовості", бо тільки тоді, як наслідок, можуть практично виявити себе українські національно-політичні, соціальні й економічні первні. Численні автори в Україні шукають українських первнів у глибокій нашій давнині, навіть у передхристиянській добі нашої історії. А це ж погляди, що їх ми обстоюємо вже кілька десятиліть. Наші противники намагалися очорнювати такі погляди, як "назадницькі", як погляди людей давноминулих епох... Навіть сама формула "До джерел української духовості" – це тема статті автора цих рядків з-перед десятків років... Очевидно, здійснення українського образу життя може прийти щойно тоді, коли український народ стане господарем своєї землі, але боротьба за державність мусить відбуватися, і відбувається, на всіх ділянках життя нації, бо з них складається одна нерозривна цілість. Україна стоїть проти Росії, як два протилежні світи.

Ідеї, шляхи і люди – це складники визвольного процесу. В теперішній стадії революційно-визвольної боротьби, організованої підпіллям /революційною ОУН/, вже виразно визначений її визвольний шлях. Нічого не діється без людей, без командної, провідної верстви. Хто очолює, за що і як бореться? Про те "хто" необхідно ще дещо сказати, а може й ще раз пригадати чи повторити кілька думок.

Ми вже згадували про променювання і рефлекс дії підпілля в комплексі ідейно-політичної мобілізації по двох лініях: а/ напівлегальній, із стихійним виловленням провідників, озброєних тільки силою духу, волі, характеру; б/ збройний /силовий/ опір, що виявляється у зударах з окупантом, як ось у Новочеркаську або Донецьку, де українець командир "пацифікуючої" частини відмовився стріляти до робітників, за що був засуджений до розстрілу, із заміною на 25 років тюрми.

У таких зударах, а також у страйках і повстаннях в концтаборах /1953-1959/ чи інших радикальних діях в Україні вийшли назовні нові провідники, керманічі збройної боротьби, які стали відомі народові. Натомість невловними залишились провідники іншого типу – анонімні, з підпілля ОУН/р/, за якими шукають, але не можуть схопити. Вони діють усюди, творять легенду трьох літер – непереможної ОУН. Перші провідники у великому пляні відродження і ставання нації мають – подолавши страх – дати народові відвагу, показати йому приклад. Спершу заговорив І.Дзюба, а потім В.Мороз показав, що навіть "Серед снігів" можна перемагати ворога, бо людина сильніша ніж машина жахливого терору. Другі провідники мають за мету підготувати народ до збройної боротьби, довести, що вона не тільки необхідна, а й можлива, як єдина передумова національного і соціального визволення. Не зважаючи на систему дії і терор КГБ, вони /ті провідники/ невловні організатори і стратеги визвольних процесів в Україні, які мають завершитися збройним – всенародним повстанням. Синтезуючи деталі, схоплюючи навіть оптично певні явища – можна раціонально зробити саме такі висновки.

Наше завдання – ідейно-політично єднати керівні осередки підпільної дії, розпрацювати програму і стратегію визвольних сил України, давати їм всебічну допомогу, а не тільки брати від них, хоч, безумовно, в умовах жорстокого терору окупанта дуже важко конфронтувати ідейно-політичні, програмові і стратегічні позиції. Із з'ясованих вище осередків пунктів і позицій, з поданої синтези з деталей і вибраних фрагментів – все ж виходить однозначність у генеральних напрямних.

Наш рух – всенародний, у ньому єдність прагнень і дії як провідної молодшої еліти, так і народних мас, а це гарантія успіху. Навіть чужинці, які побували в Україні, дають такі самі свідчення. Це протилежність до т. зв. російського опозиційного руху, що не має відгомону в народі, обмежений тільки невеличкою групою інтелектуалістів, які – на нашу думку – також переважно неросійського походження. В основі й ті дуже нечисленні опозиційні росіяни є реформістами, ревізіоністами, що намагаються рятувати російську імперію "реформами" і новим обманом.

Не зважаючи на те, що наш рух всенародний, має невичерпне джерело поповнювання, кожний стратег революції хоче досягнути мету якнайменшими жертвами, отже, не може за всяку ціну фаталістично бажати тільки моментального, хвилевого, успіху чи блиску. Вирішальним є успіх на дальшу мету... Кінець освячує діло, а не ефемерний успіх.

Сила нашого руху завжди була в народі, що незмінно виловлював усе нових героїв. Без перебільшення можемо вжити формулу, що український народ – народ-герой. Навіть тоді, коли ми зазнавали поразки, втрачали своїх провідників на полі бою з ворогом, а інші провідні верстви зраджували, наш народ залишався вірним своїм ідеалам, виловлював усе нових геніїв, героїв, пророків. Довгі часи українське місто – поруч села – було забором нації. Відомі ж наші міські братства і їх роля. Тепер особливо важливе те, що в Україні знову тягар ідейного бою і,

частинно, акцій перенісся до міст. Це не означає, що наше село втратило своє значення, перестало бути остосю як національних традицій, так і традицій боротьби, а тільки є ствердженням позитивного факту, що наше село вже не самотнє, бо поруч нього твердо стоїть українське місто, яке перебирає на себе належну йому роль.

Стратегія ворога - розкласти українське село, а відповідь України - створення спільного фронту села і міста в боротьбі з окупантами. Успіх очевидний: інтелектуальна еліта, студенти і робітники вийшли на фронт... Так розгорнувся не лише ідейний, а й фактичний бій, почалися акції студентів і робітників. Тут варто подати кілька історичних ремінісценцій-паралель чи протилежностей з погляду стратегії революції, як консеквенції ідейної мети.

Остосю Мао Тсе-тунґа було село, остосю Леніна було місто. З факту, що остосю Мао Тсе-тунґа було село, випливає його ставка на спільний фронт національної "буржуазії" і пролетаріату проти колоніалістів у змислі "національно-визвольних воєн", з обманливим національним приматом та з прихованою роллю компартії, як авангарду. З факту, що остосю Леніна було місто, випливає відверта провідна роль люмпенпролетаріату міста, отже компартії, без приховування її ролі. З факту, що Мао Тсе-тунґ ділить світ на багаті індустріальні нації півночі та розвиткові неіндустріальні райони півдня випливає ще расовий конфлікт: кольорових народів проти білих, що є контрадиктивною імперіалістично-китайською, а не комуністично-інтернаціональною категорією. Зрештою, одна з найсильніших індустріальних націй світу, Японія, кольорова... Але інколи контрадиктивна фраза чи обманливе гасло бере тих, що в "білому чорті" бачать свого ворога...

Консеквенція історичної науки про різні стратегічні концепції для нас така: стратегія Мао Тсе-тунґа /селянське повстання/ однобічна. Стратегія Леніна /пролетарське повстання/ також однобічна. Зрештою, це чисто російський концепт. Наша національна концепція - це єдність повстання міста і села. Щоб унеможливити єдність села і міста, москалі намагаються розкласти село морально /організоване п'янство тощо/, бо повстання у місті без дійового запілля і повстання села засуджене на поразку. Міська партизанка без запілля і без партизанки в селах, горах, лісах і степах - не матиме тривалого успіху. Тому необхідна гармонійна пов'язаність дій.

Особливо величезним досягненням нашої доби є те, що ідейний бій вже веде міська еліта, яка черпає свої сили із села, як свого запілля. Адже Донбас українізували і зреволюціонізували "куркулі" та інші селяни, що втікали від пляново організованого голоду під час колективізації. Отже, дві ролі й два завдання, що доповняють себе взаємно: опанування центрів у містах, де скупчена влада окупантів, опанування адміністрації, вузлів комунікації, радіостанцій, і одночасна збройна акція в селах, себто повстання, що охоплює цілу країну. Це органічна концепція нашої революції, яка гарантує перемогу. Опанування столиці вирішальне, але вдержання її неможливе, якщо немає запілля і збройної акції в селі.

Наше плянування мусить йти під всебічним кутом. Наша стратегія - національна, а не класова. Тому ані досвід Леніна, ані Мао Тсе-тунґа нам не підходить. Наша визвольна воєнна доктрина /повстання/ - всенациональна, всенародна. Такі самі погляди Нескорених в Україні. Святослав Караванський, як відомо, назвав епоху 1942-1953 рр. всенародним повстанням. Так формулюємо і нашу визвольно-революційну стратегію боротьби: всенародне повстання, а не селянська революція чи міська партизанка, бо це тільки фрагменти, а бій іде за визволення цілої нації як з погляду національного, так і соціального.

Б. Підмогильний

НАШІ ЗАВДАННЯ ПІД СУЧАСНУ ПОРУ

1. Які наші першочергові завдання? Такі, що впливають з ієрархії вартостей, яка диктує ієрархію завдань. Хоч це питання не вперше наголошуємо, однак стверджуємо, що – не зважаючи на численні відправи Активу і Юнацтва, на інструкції і роз'яснювання у статтях Бюлетеня Проводу, – члени ще не засвоїли належно згаданих правд. Наші кадри ще не стали одержимими у виконванні наших головних завдань, бо перевантажені іншими, другорядними справами з погляду ієрархії наших завдань і перестановка роботи під тим кутом іде заповільно. Тому ще раз повторяємо і принагляємо виконувати рішення Проводу – не брати на себе всього, а тільки головне! – себто те, чого інші українці неспроможні зробити.

Пригадуємо такі наші основні завдання: організаційно-кадрові, крайова дія, міжнародна, фронт юнацтва і молоді, студії проблем боротьби в Україні й у цілій московській імперії, військово-політична підготовка, розробка теорії і практики революції та її стратегії, державного планування та ідейного озброєння, масові революційні та інші дії.

Такою настановою ми не знецінюємо інших ділянок нашого організованого життя на чужині, але треба виразно ствердити: наші кадри неспроможні всього зробити, головню провідні! Запитуємо ще раз, специфікуючи сказане вгорі. Хто буде вести акцію в Україні й на чужині революційними методами в користь України, коли ми грузнемо в інших ділянках праці? Мусимо бути свідомі того, що ніхто поза нами не здатний проявити в світовому безкомпромісовому розмірі міжнародної діяльності на протиросійському і протибольшевицькому відтинках! Хто має вести революційну підготову молоді до безкомпромісової і радикальної дії проти Москви? Хто має вести протиакцію і офензиву українських революційних сил проти наступу КГБ, згідно із стратегією нашої боротьби? Хто має розпрацьовувати теорію і практику революційної стратегії боротьби, зміст державности, ідейно озброювати актив і народ? Визначати генеральні лінії визвольної політики нації? Хто має підготовляти військово-політичні кадри і розпрацьовувати концепцію модерних похідних груп? Організувати фронт революційних сил поневолених націй /АБН/ проти російського імперіялізму? Організувати міжнародні акції, зокрема молоді, в обороні воюючої України, організувати тій боротьбі допомогу та взагалі здійснювати увесь комплекс багатогранної зовнішньо-політичної акції, включно з міжнародними конференціями, на яких центральною справою ставимо воюючу Україну, її борців та вимогу розвалити російську імперію на національні держави?! Далі – акцію АБН, ЕРС, ВАКЛ і т. п.? Акцію Молоді на міжнародному форумі? Адже деякі акції можна провадити навіть в московській імперії з допомогою молоді вільних народів.

Під сучасну пору центральною справою мусить стати могутній зрив української еміграції і антиросійських сил вільних націй в обороні Шухевича, Мороза, Світличного і взагалі усіх політичних в'язнів! Це має бути міцний апель до сумління всього українства, щоб зрушити кожного, без огляду на його партійні переконання, в обличчі бою в Україні. Не лише спільні заяви, а й спільна дія усіх українських патріотів. Останнє слово В. Мороза і слово В. Чорновола, геройська постава Юрія Шухевича – фанал для акції!

2. Треба обов'язково виготовляти праці у плані проєкцій революційно-визвольної боротьби, що є завданням штабу революції і військово-політичного сектора; розробка змісту державности та ідейного змісту боротьби, що є завданням штабу інтелектуалістів. Необхідні також праці з комплексу студій боротьби в Україні. Для України і еміграції треба публікувати творчість крайових авторів, підпільні періодики, праці з України, листівки, заяви, становища, а також

більші твори з ділянки українознавства, української суверенної самобутності, специфічної, оригінальної української якості.

Одночасно підготовляти книжки, брошури, листівки і взагалі літературу із змістом, що підходить на випадок революції чи війни.

3. До особливих наших завдань належить технічна, матеріальна й гуманітарна підтримка Краю та його боротьби /уточнення, отримані Тереновими Проводами, пропускаємо, - ред. Бюлетеня/.

4. Необхідно зміцнювати контакти з чужими державами, відбувати поїздки, організувати наші станиці у відповідних столицях, радіопередавання, власну радіостанцію і т. д., а все це вимагає великих фінансових засобів і людських сил.

5. Далі: військові, конспіративні, різні вишколи із спеціальним призначенням, ідейно-політичні вишколи, зокрема молодого активу, підшукування кадрів /.../. Конспіративні прийоми вимагають заавансованих форм дії, розкривання Службою Безпеки ворожих ячеек. Необхідний також широкий плян протидії і офензиви, а він вимагає великих фінансових засобів, тим більше, що треба вживати модерні технологічні засоби...

Кадри СБ мусять дати відсіч всяким ворожим диверсіям, не раз прихованим під ліво-ліберальні чи супернаціоналістичні фрази...

6. Спеціальні вишколи /уточнення, як вище, пропускаємо, - ред. Бюлетеня/ мусять відбуватися виключно індивідуальним порядком. Вони мають бути основні, всебічні, з різних ділянок знань, зокрема з погляду безпосередньої боротьби з ворогом, конспірації та знання підросійської дійсності і методів КГБ /.../.

7. Зовнішньо-політичний сектор і АБН мають займатися підготовкою Міжнародних Конференцій, щоб там поставити зокрема справу останніх подій в Україні та в інших уярмлених країнах, а теж почати підготовку Публічного суду в котрійсь із західних держав над судами і мордами Москви /далі пропускаємо, ред. Б./ . Необхідні також масові відповідні акції по лінії АБН-у.

Треба робити заходи, щоб УККА поставив цю справу перед Ніксоном...

Мусимо постійно висилати масові протести до урядів дотичних країн у справі ув'язнювання наших інтелектуалістів і взагалі політичних в'язнів уярмлених народів. Крім цього, протести слід висилати до ОН, Папи, Архієпископа Кентерберійського, Патріярха Царгородського і т. д. Паралельно з тим мають іти безперервні бурхливі й загострючі масові /і не тільки масові/ акції проти російських амбасад та висланників Москви у вільному світі, залучаючи до них і прихильні нам кола вільних народів.

Треба, нарешті, заактивізувати третю силу в США - т. зв. етнічні /національні/ групи. Активізація дасть їм мету, - не ставку на якусь соціально-економічну програму кандидатів на президента, сенаторів і конгресменів, а ставку на їх відношення до країн походження т. зв. етнічних груп. Етнічні групи повинні розпочати свою власну політику, диспонуєчи власними голосами - сюди або туди, а не постійно, без жодних передумов, розбиватися за кандидатом республіканським чи демократичним, керуючись своїми особистими поглядами чи симпатіями, як пересічний американський громадянин. Треба встановити принципи і їх притримуватися. Така спроба необхідна. Якщо УККА на це не піде, тоді мусять іти ОУВФ і ПАБНА, проголошуючи свою позицію.

8. Ще раз пригадуємо: тепер центральною справою в нашій дії на чужині має бути все наново актуалізована, ведена найрізнішими

формами і засобами акція на захист воюючої України та інших уявля-
них країн, про що точно з'ясовано в інструкціях Проводу і Голови
Проводу та в низці статей у Бюлетені Проводу.

Одним із недомогань наших акцій є те, що ОУН у деяких країнах ста-
вить себе в тінь або у хвості, якщо мова про внутрішню ініціативу,
хоч вказівки Проводу завжди своєчасні. Подекуди й СУМ ставить себе
на задню позицію, не зважаючи на те, що його члени постійно активні
в акціях. Не вільно передавати ініціативи іншим формаціям поза на-
шими, до нас можуть долучуватися, а не навпаки! Наш почин, почин ОУН,
але – марш широким фронтом! Що ширше, то краще! Тому генеральна нап-
рямна: наша, себто ініціатива ОУН й ОУВФ, але широкий марш із СУСТА,
СУСК, ЦЕСУС і т. д. Добре стартував ЦЕСУС в Канаді, зберігши ініціа-
тиву за нами та включивши всю молодь під наші прапори. Будь-яке зво-
лікання щодо ініціативи акцій шкідливе, бо те, що підняла наша Орга-
нізація, стає призабуте і нашими силами пророблене капіталізують
інші, під своєю фірмою. Завжди мусить бути ініціатива ОУН, Активу і
Юнацтва.

9. Необхідно активізувати АДУК та інші культурні, наукові, мис-
тецько-літературні організації й інституції. АДУК мусить взяти у
свої руки ініціативу в акціях культурних інституцій, щоб розгортати
культурний фронт проти Москви. Чи не дивно, що НТШ, УВУ, УКУ, УВАН
та інші наші наукові чи культурні інституції мовчать тоді, коли
культурні діячі України по тюрмах і засланнях?! Це сором, що мовчанка
УВУ, НТШ або УВАН є наслідком їхньої фінансової залежності від чужих
сил або наслідком їхнього незацікавлення проблемами воюючої Укра-
їни. Такі інституції в майбутньому будуть фактично зайві, якщо не
сповнятимуть своєї ролі супроти України. Коротко, наш культурний
фронт на чужині реагує слабше на переслідування культурних діячів
в Україні, ніж це було раніше. Він не організує на той відтинок чу-
жинецьких культурних діячів. Дотепер ще не виготовлено внесення в
справі нагороди Нобля для В. Мороза, хай лиш демонстративно, подібно
як з нагородою Нобля для Верховного. Катедра в Гарварді не виконує
призначених їй українською спільнотою завдань. Вона відмовилася дати
почесний докторат навіть Верховному. Наше ставлення до неї критичне.
Жертводавці мусять вимагати гарантій, що катедра матиме український
зміст, а Наукова Рада мусить мати вирішальний вплив на це. Гарантій
немає, а збірка грошей продовжується, замість дати ті гроші на
допомогу Краєві!

Культурний, а зокрема науковий відтинок на чужині не виправдає
свого покликання і завдання супроти України, якщо свою діяльність
буде локалізувати, обмежувати тільки потребами еміграційного
характеру.

10. Не зважаючи на брак належної кількості людських сил і фінан-
сів, сильно й незмінно ставить зовнішньо-політичний відтинок нашої
дії ОУН і АБН. Проте й тут необхідне підкріплення, щоб охоплювати
все ширші й ширші кола навколо ОУН і української справи. АБН, ЕРС,
стоять твердо на наших позиціях, ВАКЛ треба незмінно унапрямувати
на фронт протиросійський, бо в Азії подекуди відчують більшу
загрозу від червоного Китаю. Профспілковий рух, зокрема в США, треба
використати для нашого протиросійського фронту в обороні воюючої
України. Тут слід зазначити, що профспілки США більше антибольше-
вицькі, ніж самі капіталісти США. Нами створені українські профспілки,
частинно вимкнулися з-під нашого впливу. Їх треба теж залучити в
протиросійський український фронт на захист воюючого народу.

Замало дописів в чужій пресі про наші справи, замало інтервенцій
конгресменів і публікацій в конгресовому рекорді США; ще заслабі
акції в стейтових урядах і парламентах, перед урядами мейорів міст,

стейтів і т. п. Це саме стосується й до інших країн, де перебувають українці й емігранти інших націй...

Необхідно вести акцію в обороні України не лише там, де є більше-вицькі амбасади чи консуляти, а всюди, де живе наша еміграція. Можна проводити маніфестаційну акцію і в найменшому містечку перед будинком якоїсь американської, британської, німецької, австралійської, аргентинської, канадської чи іншої урядової інституції, вимагаючи від її керівника інтервенції і протесту проти того, що діється в Україні та в інших уярмлених країнах...

Все це було детально з'ясоване в наших інструкціях Тереновим Проводам, у Зверненні Проводу ОУН та інших організаційних матеріалах.

11. Треба пригадати, що крім студентської молоді існує на чужині ще українська робітнича, ремісничка і ф'армерська молодь. Ми пропустили цю частину нашої молоді. Наприклад, ветерани В'єтнаму, кол. вояки американської армії - великі наші патріоти, знамениті ф'ахівці, добре вишколені й дуже побажані в нашій системі всебічної дії.

12. Мусимо розгортати протиросійський фронт, залучувати до спільних заяв усі українські самостійницькі сили, як ось Церкви, наукові інституції, політичні, молодіжні, комбатантські, жіночі організації, словом усе українське зорганізоване життя...

Хай діти в школах, на святкових академіях, на різних національних урочистостях виголошують, деклямують, рецитують твори Нескорених; хай буде частию для кожного українця мати у своїй бібліотеці твори таких авторів, як Мороз, Сверстюк, Чорновіл, Стус, Калинець, Світличний та інші. Хай учні вивчають їх напам'ять. Останнє слово В. Мороза чи "Тренос" або "Церкву" Калинця повинен знати кожен учень так, як знає заповіт Шевченка. Соромно пригадувати, що досі ще не заплачені повністю твори Стуса, Калинця, "Вісник" чи "Револушенері войсис", що англomовні переклади не заповняють нашими заходами університетських і державних бібліотек, полиць книгарень, бібліотек дипломатів, політиків, науковців, журналістів... Наші поети повинні б перекласти на чужі мови твори ув'язнених і запропонувати Мороза, Калинця, Сверстюка або Стуса до нагороди Нобля... Треба називати свої й чужі товариства ім. В. Мороза, Алли Горської, М. Сороки, Юрія Шухевича, С. Караванського, К. Зарицької, І. Світличного чи В. Симоненка, В. Чорновола. Хай кожному закарбовуються у пам'ять імена борців і мучеників.

13. Кожен член і прихильник має добровільно оподаткувати себе одноразовим більшим датком в користь воюючої України, як спеціальний даток на допомогу Краєві. Він повинен також змобілізувати своє оточення, кредитівки, підприємства, клуби, забезпечені товариства, професіоналістів, щоб і вони склали негайно одноразовий більший даток на допомогу воюючій Україні.

Також залучити в цю акцію чужинців, американців, британців, канадців, німців, бельгійців, австралійців і т. п.

Коли не даємо тут жертви крові, не рискуємо своєю свободою, то даймо жертву майна! Це допоможе також розгортати ширше зовнішньополітичну акцію на захист Нескорених! Видавання їх творів чужими мовами і організування міжнародних акцій будуть сприяти нашій боротьбі.

14. Окрему увагу мусимо присвятити мобілізації найширших мас молоді для дії. Це правда, що молодь з нами, але неправда, що ми вже належно її підготували перебрати провідні функції старших громадян. Як одна з передумов тривалої ідейно-політичної активізації нашої молоді є наш бій, даний антиідеалістичному, антинаціональному,

антипатріотичному, гедоністичному, релятивістичному, атеїстичному, оточенню. Саме механічне вивчення україністики, саме сухе інтелектуалістично засвоєне українознавство, навіть перфектно, з відповідним опануванням української мови, літератури та історії, ще не збуде остаточно душі молодой людини. Інтернаціоналісти також знають мову, історію і літературу своєї країни! Суть виховання молоді в тому, щоб увілляти героїчну концепцію життя в її душу, в її мораль, у пережиття і самоусвідомлення, що призначення людини - знаходити себе у службі Батьківщині, а через те Богові, через службу спільноті /нації/ служіння Богові. Точніше: не егоїзм, не самозадоволення з матеріального, гедоністичного, а самовиявлення власної національної істоти; у служінні спільноті /нації/ знаходить себе людина.

Свій ідейний зміст молодь України знаходить і в українському християнському філософові Г. С. Сковороді, бо це філософ української, а не російської душі! Григорій Савич Сковорода дав бій гедоністичному, матеріалістичному оточенню, протиставивши йому українського лицаря-активіста, героя, патріота, християнина, борця.

В. Мороз же навчає: "Головною небезпекою стала вже людина без жодної догми, людина, яка не вірить в ніщо. Прийшов нігілізм - продукт масової культури... Апостоли потрібні сучасній Україні, а не ситі пристосуванці-реалісти з їх аргументами! Ніодин духовий переворот не відбувся без апостолів... Сучасне відродження неможливе без них"...

Бій молоді, даний гедоністичному маразмові оточення на чужині - передумова національного героїчного бою!

15. Треба корегувати нашу кадрову політику з погляду росту Організації. Необхідно поповнювати кадри Активу і Юнацтва з робітничої, ремісничої і фармерської молоді. Юнацтво не сміє обмежуватися тільки студентством. Про СУМ-у також не може бути виключно студентським. У Членство і Юнацтво треба включити як прихильників, симпатиків, кандидатів - також робітників, ремісників, фармерів. Крім студіючої комбативної молоді існує і "працююча" вже комбативна молодь - робітнича, реміснича і т. п. Мацейко, наприклад, студентом не був. Данилишин, Білас, Голояд, Пришляк, Шербак, Макух - не були професійними інтелектуалістами, а ремісниками, селянами і т. п.!

16. Методу вербування і включування юнаків треба якнайшвидше виправити. Масові відправи Юнаків необхідно перетворити на систематичну працю над кожним зокрема, на працю над вузькими гуртами, придержуючись усіх організаційно-конспіративних засад. Бо масовість: а/ деконспірує, примітивізує, заступає якість кількістю, б/ не дає змоги виловлювати здатних до дії, бо нема систематичної наполегливої праці над кожним окремим Юнаком, в/ не дає можливості проводити селекцію з погляду якості, г/ не відповідає організаційній структурі Юнацтва і його практичним завданням. Необхідно вишколити, виховати, зреволюціонізувати невеликий гурт дійсних Юнаків-провідників і через них охоплювати дальші кадри-нарибок. Наприклад, десять перфектно і всебічно вишколених і морально зреволюціонізованих Юнаків - можуть зорганізувати довкола себе сотки молоді. Отже, ставка на селекцію, на якість, на одержимих з-поміж молодих, які /бувши вже фанатиками/ захоплять та вишколять інших. Старші їм допоможуть. Метода гуртового, неконтрольованого набору не дасть успіху, навпаки - приводить до фікції і зроджує небезпеку для цілої Організації. Метода і система, яка обмежується лише вишколом з українознавства, знанням теорії націоналізму, без конфронтації в дії, в ризику, також не дасть тривалого успіху. Такі

юнаки нас залишать у ситуації проби чи невдачі або можуть привести до провалу важливих акцій. Паралельно до теоретичного вишколу мусить іти всебічна дія-заправа /інструктажні деталі Тереновим Проводам пропускаємо, - ред. Бюлетеня/.

Юнацтво мусить бути усвідомлене, що ми на фронті теж у вільному світі, можемо, і мусимо, воювати проти ворога і тут. Мусить бути приготоване до фактичної плянної революційної дії, якої не можна заступити імпровізованими виступами. Мусимо звідси скріплювати боротьбу в Україні /.../.

17. Необхідно зміцнити акцію проти асиміляційних і денационалізаційних процесів на чужині, зокрема в школах і в церквах. Ситуація в Україні, зокрема слово В. Мороза, героїка М. Сороки й інших, дає добру для цього нагоду, бо наступає велике зрушення серед спільноти на чужині. Якщо за чужу, ворожу /російську/ ідею може змагатися частина молоді Заходу, то чому за власну, рідну, українську ідею і за її носіїв не може змагатися наша молодь та наслідувати наших героїв? Тисячі звернень Проводу, АБН, ОУВФ, повинні бути розповсюджені біля церков, щоб мобілізувати народ до акції!

В Україні немає конфлікту поколінь, навпаки - є єдність націоналістичних революційних генерацій різних епох!

18. Виконання схваленої Проводом системи вишколів, опублікованої в "Бюлетені" - це наказ хвилини. Тому необхідне посилення безперервного ідейно-політичного вишколу всіх наших кадрів, незалежно від віку і освітнього стану.

19. Мережу Жіночих кадрів треба розбудовувати для конкретних завдань, особливо брати до уваги ситуацію молоді генерації і враховувати потребу мішаних звен членів і членок, бо, напр., на зовнішньому відтинку зовсім недоцільно відмежовувати молодих наших жінок від чоловічого Активу, а теж на деяких інших відтинках дії, напр., громадської, крайової допомоги і т. д. Не треба держатися механічно схеми, а йти з духом життя, його вимог і доцільности, бо інакше будемо мати "паперові мережі" і таких же членів.

20. У консеквенції ієрархії вартостей і наших завдань ми зобов'язані зробити висновки на відтинку фінансової політики Організації: Наш Актив дає величезний фінансовий вклад у розбудову численних ділянок громадського і культурного життя. Приклади: 150,000 дол. на СКВУ і чергові збірки, 105,000 дол. річно на УККА, майже 1 мільйон дол. на Гарвардську катедру, біля 40,000 дол. /дотепер/ на УВУ; на НТШ деякі наші члени давали по 100 дол. і більше, але не заплатили організаційного податку чи членської вкладки. А далі: збірки на ЗУДАК, величезні датки на церкви, на школи, інтернати і т. п. Важливість тих справ безперечна, але ще важливіше - це першість потреб прямої революційно-визвольної боротьби ОУН і міжнародної нашої дії! Тому порівняймо, скільки жертвовано на допомогу Краєві?! Скільки дано допомоги тим, що борються в Україні, їх родинам і в'язням, близьким? Де взяти на це все фінансів? Ми призабули крайову боротьбу, фактичні потреби революційної організації, що не розгорнули у можливих розмірах зовнішньо-політичної дії. Правда, потрібно шкіл, інтернатів, наукових інституцій, церков, але чи менше потрібно прямої допомоги воюючій Україні і зовнішньо-політичній акції? Чи не потрібно всебічних виявів революційної дії?!

Необхідно змінити стиль і спосіб дотеперішньої дії наших кадрів і на фінансовому відтинку. Раніше було так, що спільнота збирала фонди на УВО-ОУН, а від 30 років сталося навпаки - ОУН

збирає на спільноту на чужині, на різні форми і формації її проявів. Виглядає, що ОУН не революційна організація, а організація громадських збірщиків і жертводавців, які мають забезпечити фінансами ціле емігрантське життя, включно з розваговим. А має бути інакше - симпатики, прихильники, члени ОУН, спільнота мусять збирати фонди на ОУН і всю її дію.

Хай українські патріоти, неприналежні до ОУН, зосередять свою увагу на культурно-освітні, громадські, харитативні і т. п. потреби. Візьмімо, наприклад, збірку на УККА, вона дала в 1971 році багато більшу суму, як збірка на ОУН у США. А треба знати, що УККА не розгортає такого розміру акції, як ОУН. Більше того, "Історія України", видана УККА в 1971 р., авторства якогось І. К., нехтує і фальшує історію нашого часу. Приклад: УПА "творив Бульба", навіть нема згадки про героя нації - ген. Тараса Чупринку, про ролю Степана Бандери і ОУН, про Акт 30 червня 1941 р., і на це іде грошева збірка від наших людей, ними проведена?! Або, "Юкренієн квортерлі" не вмістив ні одної статті з нашого середовища, але вміщає статті двійкарів, соціалістів, унрадівців. А скільки клопотів зробив нам УККА з церковним комплексом? А СКВУ?

Ми не знецінюємо ні однієї інституції, ані не підриваємо її фінансів, а тільки стверджуємо і вимагаємо, щоб були здійснювані першочергові завдання ОУН. Ми маємо людей на громадські позиції, але не маємо їх на суттєві відтинки нашої роботи, якої ніхто, крім нас, зробити не може! ЦПУЕН і подібні організації можуть вести, чи там працювати, і нереволюціонери, але організаційних і крайових завдань вони не виконають!

Мусимо скерувати нашу увагу і на професіоналістів, щоб вони фінансували інтенсивніше революційний табір, бо революційна дія - це головне. Читаємо, як наші лікарі, інженери, адвокати і т. д. дають по 2,000 дол. на Гарвардську катедру, на церкви, а скільки вони дають на революційно-визвольну боротьбу, на нашу зовнішньополітичну діяльність? Де є фанатики збірок на ОУН чи на АБН, на крайову боротьбу, на революційну дію, тоді як фанатики збірок, напр., на Гарвард, УККА, СКВУ чи на церкви або школи є наші люди?! НТШ і УЗЕ мали нашу підтримку, зокрема фінансову, а в УЗЕ зовсім знецінено Степана Бандеру, УПА, Акт 30 червня 1941 р., Українську державу 1918-их років, вважаючи т. зв. УРСР продовженням УНР /еляборат радянофіла Маркуся/. А УВУ? Ми даємо гроші, а там викладають радянофіли типу Андрія Білинського, які оплюгавлюють і нашу боротьбу, і нашу державу, а студентство орієнтують на "УРСР"! На семестрах і курсах УВУ викладають навіть ліві, радянофільські елементи...

Девіза для всіх наших кадрів така: понад усе потреби революційної боротьби, нашої зовнішньополітичної дії, нашої революційної акції; словом: фонд революційної ОУН, фонд АБН, фонд наших крайових видань, взагалі фонд наших видань, журналів, нашої преси, фонд воюючої України - понад усе! Без фінансової підбудови не можна вести успішно революційної акції! Фонд Революції - центральна справа. На цьому має зосередитися наш Актив, а інші хай зосереджуються на іншому.

Мета нашого доручення: повернути ієрархію вартостей, поставити найважливіше на власноручне місце! Хто, наприклад, є фанатиком Гарварду з-поміж наших, мусить зрозуміти, що перш за все треба бути фанатиком чинів М. Сороки, В. Мороза, Ю. Шухевича, фанатиком підтримки боротьби в Україні, фанатиком нашої зовнішньополітичної дії!

Для ясности: Здійснювання потреб революційної боротьби ОУН означає і здійснювання потреб підпільної Церкви в Україні, бо хто ж її захищає? Релігійний фронт існує теж в Україні. Хто ж дбає про цей фронт сьогодні? Коли деякі наші ідейні друзі ставлять церковні справи на еміграції понад революційну боротьбу, то вони несвідомо призабувають, що відсувають у тінь теж підтримку підпільної Церкви в Україні. Бійці УПА знають, як це було в Україні. Знають це численні священники і деякі владики, яким УПА-ОУН допомогли виїхати закордон, і не лише це, вони знають і про активну підтримку підпільної Церкви в Україні нашими кадрами.

Рекапітулюємо: на першому місці ставимо здійснювання вимог революційно-визвольної боротьби, згідно з постановами IV Великого Збору ОУН, зосереджуємо свої сили на допомогу Україні, бо на тому відтинку в нас є великі занедбання!

Розгортаймо і нашу зовнішньо-політичну дію, бо Україна потребує приятелів у своїй боротьбі!

Звернімо більшу, як досі, увагу на нашу молодь, на Юнацтво, яке має виконати особливе завдання, бо наше майбутнє - це наша молодь, а майбутнє ОУН - це Юнацтво ОУН!

=====

1. Як на попередніх етапах, так і тепер, незмінним завданням ОУН є формувати українську державницьку думку, вирощувати революційні кадри до боротьби і державного будівництва, організувати боротьбу за визволення, включно із збройною, і керувати нею, залучуючи в русло революційних змагань всі самостійницькі елементи, всі прошарки народу.

2. Боротьба ОУН за Українську Самостійну Соборну Державу /УССД/ в'яжеться тісно з життєвими інтересами української нації і спирається на її сили. Як виразник прагнень народу, як оборонець і провідник його найширших мас, ОУН стимулює і унапрямує діючі революційні самостійницькі сили, формуючи і розгортаючи на всіх етапах боротьби єдиний всеукраїнський визвольно-революційний рух за УССД.

/"Завдання ОУН на сучасному етапі" -
з Постанов IV Великого Збору/.

=====

АКЦІЇ В ОБОРОНІ БОРЦІВ ЗА ВОЛЮ І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

У справі захисту воюючої України Провід видав відповідну кількість інструкцій і вказівок, у яких уточнено форми акцій, час і засяг. Всі ті напрямні-доручення зобов'язують увесь наш Актив і Юнацтво.

На жаль, мусимо ствердити, що не всюди повністю виконуються доручення Проводу, а загально наші акції не прибрали таких розмірів і форм, як цього вимагають наші завдання і зобов'язання супроти борців в Україні. Тим часом з України приходять вістки про нові жорстокі засуди Нескорених, як ось Юрія Шухевича, Є. Сверстюка, М. Осадчого, о. В. Романюка, Ніни Караванської-Строкатої, Калинців та багатьох інших оборонців прав українського народу. Як же пояснити, чому хвиля обурення і протидії не огорнула нашої спільноти на чужині, а зокрема нашого Активу і Юнацтва? Невже починаємо байдуже сприймати терор Москви, тому не реагуємо?!

Необхідно розмежувати дві окремі справи: революційну дію вузьким законспірованим гуртом, і масову бурхливу акцію широких кіл цілого нашого Активу і всього Юнацтва, цілої громади, цілої спільноти. Протестна акція малої групи ніколи не заступить масової дії. Стандартизація і обмеження дії вузьким колом та вичікування на її наслідки - це зречення з масової і ударної реакції, із самовідповідальності широких кіл Активу і Юнацтва.

Треба зазначити, що подекуди помітні від'ємні явища, які виникли як наслідок розбіжності між вказівками Проводу та їх здійснюванням в обмеженому обсязі. Насамперед необхідно всюди і все дотримуватись засади, що ініціативу до всіх акцій дають наш Актив і Юнацтво, до яких залучують інших.

Наша Організація перша вже давно висунула ідею масових протиросійських акцій, вона й спопуляризувала їх /акції/ серед спільноти в усьому світі. Отже, саме ОУН - той чинник, що висунув, обґрунтував, zorganizував і реалізував справу масових акцій. Цей факт залишається незмінним. Але й тепер Актив Організації не має права перекидати справу акцій на плечі інших, а самому поринути тільки в просвітно-освідомлюючу діяльність або перетворитися на колішатка якогось спрепарованого механізму. Організація завжди мусить бути тим чинником, що ініціює, загострює, степенує і провадить різного роду масові акції, як динамічна, рушійна сила цілого суспільства.

Особливо маємо на увазі Юнацтво, бо без акцій нема виховання Юнацтва! Самий теоретичний вишкіл не зробить з юнака націоналіста-революціонера, тому разом із вишколом мусить паралельно йти акція. Дуже фальшивий погляд, що його - на жаль - чуємо серед деяких втомлених старших членів, мовляв, мій син чи дочка мусить насамперед закінчити школу, а "потім" будуть діяти, або "вистачає", як мої діти будуть "українцями". Такий погляд - антинаціоналістичний. Хто з батьків заступає його, той сам перестає вірити в український націоналізм та в перемогу української революції.

На кожному терені мусить відбутися перевірка виконання інструкцій Проводу у справах масових акцій та інших дій. Акції на захист Нескорених в Україні тепер ще більше актуальні, бо Юрій Шухевич, символ незламності молодого покоління, знову по-драконськи засуджений.

Псевдореволюційними кличами про "чистоту" націоналістичної лінії і ідеології ніхто не заступить правдивого чину, необхідного для визволення України. Націоналістичну мораль визначають не фрази, а тільки жертвність і ризик у боротьбі!

Тут хочемо роз'яснити одну справу, яку наші вороги і деякі противники подають у провокативному навітленні. На революційну ОУН сьогодні йде наступ як з боку лівих елементів, так і з боку псевдо-націоналістичних суперфразерів. Одні і другі об'єктивно служать Москві.

Суперфразери, які ніколи не зорганізували на чужині жодної дії проти Москви, тепер – наприклад – героїню-неофітку Аллу Горську, замордовану москалями, називають комуністкою або лєніністкою, знеславляють Валєнтина Мороза, незламного борця і неперевершеного патріота, як засвідчує його останнє слово і його твори, або Святослава Караванського, або Михайла Осадчого, який дав нам характеристику /унікальну/ героя України наших днів націоналіста-революціонера Михайла Сороки. Хочуть вони цього чи ні, але об'єктивно вони вислужуються більшовикам і стають об'єктивними агентами Москви.

Є ще й ліві, які звуть Валєнтина Мороза "звичайним п'яницею", з якого "ОУН-івці, з Ярославом Стецьком на чолі, зробили героя". Вони, ті ліві ліберали – рідні брати суперфразерів-антинаціоналістів...

Колись Дмитро Донцов передруковував у ЛНВ твори націонал-комуніста М. Хвильового, який до кінця свого життя мріяв про "загірну комуну", в ім'я якої навіть "розстріляв рідну матір", але, не зважаючи на це, Дмитро Донцов вказував на боротьбу М. Хвильового проти Москви, на його гасло "Геть від Москви" і на його "орієнтацію на психологічну Європу". "Вальдшнепи" М. Хвильового, передруковані у ЛНВ Д. Донцова, дрібна річ у порівнянні з творчістю теперішніх Нескорених – Є. Сверстюка, В. Мороза та інших. Все ж Дмитро Донцов уважав за відповідне і доцільне висунути антиросійські моменти в творчості М. Хвильового. Чи і він "неодвійкар", оборонець націонал-комунізму, "безкласового суспільства"?!

Вислужники Москви обидвох згаданих кольорів мають за мету дезорієнтувати українську спільноту на чужині, притупити її протиросійське наставлення, здемобілізувати наші протиросійські акції. А така дія – в інтересі КГБ! Хто йде таким шляхом, той служить КГБ!

Хто вважає, що теперішня Україна не дає нічого великого, не вилонює великих постатей – прапорів боротьби, той утікає від життя, від України і своїх обов'язків; хто покликається тільки на минулих героїв /на сл. п. Басарабову чи св. Ольгу/ і не бачить теперішніх, той утратив віру в невмирущу Україну! Україна нашого часу також вилонює героїв і нових неофітів. Сила ідеї України така велика, що вона навіть із зрусіфікованої частини українства видобуває українських Павлів. А неофіти потрібні були не тільки Христовій вірі. Вони потрібні й українській нації, хоч ані Мороз, ані Сверстюк уже не є неофітами, бо вони ті, що наворачтають інших, а не навернені.

Коли Д. Донцов підняв М. Хвильового, то значно більше право, і навіть обов'язок, маємо тепер належно доцінити В. Мороза, Є. Сверстюка, Аллу Горську, І. Світличного, І. Дзюбу з його "Словом про значення національної ідеї" на святі у честь В. Симоненка.

Як колись Донцов захищав М. Хвильового, так тепер ми обороняємо В. Мороза чи Є. Сверстюка і рекомендуємо чесним людям порівняти ідеї Хвильового і його дії з ідеями та діями Мороза, Сверстюка, Калинців, Стуса, Чорновола і багатьох інших. Хто чесний і хто читав твори тих авторів, хто пам'ятає "Церкву" Калинця або Стуса про те, "Як конала Січ" – того огортає погорда до тих вислужників Москви, до тих суперфразерів, які роблять з українських титанів духу – комуністів.

Ми не беремо Д. Донцову за зле, що він увипукивав антиросійські елементи М. Хвильового, бо Д. Донцов розумів вагу і значення у той час бунту М. Хвильового, хоч його ідейного комплексу ані він, ані ми не приймали і не приймаємо.

Наша пересторога для Активу і Юнацтва: стережіться тих, що демобілізують наші революційні масові акції в обороні воюючої України, не зважаючи на те, якими фразами вони прикривають свою дію. Відмежовуйтеся від них і пам'ятайте, що ворог діє не тільки лівою диверсією, а й супернаціоналістичною, себто - антинаціоналістичною, реакційною, "правою".

На пленарній сесії ОН відбуваються дискусії на тему міжнародного тероризму. Ярослав Стецько поставив перед ген. секретарем ОН вимогу обговорювати джерела і суть цього явища. Необхідно, щоб ОУВФ США і Канади доставили кожній делегації в ОН документацію про терор уряду СРСР, про терор російської держави, що став системою володіння в Україні та поза нею /напр., вбивство сл. п. Степана Бандери/. Маємо досить багату документацію: а/ "Мирдер Інтернейшонал" /видання Сенату США/, б/ "Рашен опрешен ін Юкрейн" /наше видання/, в/ "Петлюра, Коновалець, Бандера - три вбивства", г/ "Ганьба ХХ-го століття", ґ/ "Революшенері войсіс", д/ "Фейтс енд ґан" /про переслідування Церкви/, е/ "Юкренієн інтелектуалс ін шейкелс" /видання УККА/, є/ "Арестс оф Юкренієн інтелектуалс" /видання АБН/, а також інші про терористичну систему російської держави-імперії.

У статті в "Ш.П." п. з. "Хоробрість і забріханість" частинно з'ясована ця справа. Річ у тому, що міжнародний тероризм є перш за все наслідком існування терористичної держави-імперії, т. зв. СРСР, що побудований на системі терору та загарбництва терором, включно з терором поза своїми межами у вільних країнах світу /вбивство Степана Бандери, засуд Найвищого суду Німеччини уряду СРСР за терор/.

Необхідно у США та в інших країнах видавати листівки про російську терористичну державу-імперію /з фактами про терор/ і масово розповсюджувати перед і під час дебат в ОН. Такі листівки треба розкинути з балкону ОН "на голови делегатів". Це передусім завдання Активу і Юнацтва. У той час треба демонструвати перед ОН і, головнo, перед амбасадами СРСР, з транспарентами. Суть справи з'ясована у згаданій статті "Ш.П." та в меморіалі до Вальдгайма, який також надрукований у "Шляху Перемоги".

У кожній країні нашого перебування треба доставляти документацію міністерствам закордонних справ із вимогою поставити перед ОН справу російського державного терору в Україні та у вільному світі проти борців за права нації і людини. Фактів мордів КГБ і поривань - сотні.

Необхідно відвернути увагу від похідних явищ /хорвати, араби і т. п./, а зосередити її на джерелі, на властивих терористах, на російській державі-імперії і її КГБ... Витягнути цитати із висновків суду над Сташинським проти уряду СРСР - проти Шелєпіна, Хрущова, Ворошилова, з усної і писемної судової мотивації. Їх треба розповсюджувати, слати до преси і радіо, тексти яких та інтерпеляції фон Брентано, Шредера - надруковані в "АБН-кореспонденц" і в "Юкренієн Рев'ю"...

Під час дебат в ОН про тероризм наша активність може довести до висунення у пресі української справи, якщо дамо витяги з документації Сенату США і присуду-мотивації в Карльсруге.

Не треба чекати, що все має прийти з "Центру", бо фактичні наші сили є на всіх теренах, тільки треба заангажувати наших молодих інтелектуалістів, які добре знають чужі мови і будуть діяти, згідно з інструкціями Проводу.

До категорії терористичних засобів належать, напр., і суд над Валентином Морозом, Юрієм Шухевичем, затруєвання харчів Лук'яненка, Кандиби та інших /їхні листи до ОН/, суд над Святославом Караванським і подібні документи, що є в "Революшенері войсіс".

Треба видати чужими мовами Послання Митрополита Мстислава і українських католицьких владик на чолі з Верховним Архиспископом про переслідування наших Церков в Україні. Їх /Послання/ також доцільно масово розповсюджувати у вигляді листівок. Необхідно залучити до згаданої акції /за посередництвом ОУВФ/ також СКВУ, УККА, КУК, СУБ, ЦПУЕН та інші установи. Але всюди має бути видна ОУН із своєю ініціативою, щоб спільнота бачила нашу дію...

Намагаймося залучувати до здійснювання наших акцій кожного українського патріота, щоб вони мали масовий характер.

На ворога треба наступати широким фронтом, але провід тримати у своїх руках...

Давати ініціативу теж іншим національностям, Філіям і Делегатурам АБН та мобілізувати їх до спільних акцій. Приєднувати до наших акцій і господарів країн, у яких живемо. Необхідно, напр., пригадати, що катєбісти і їх агенти порвали д-ра Лінзе /німця/, низку угорських повстанців з еміграції, чеських і туркестанських діячів. Напр., у Мюнхені, вбили білоруса, азербайджанця /Фаталібелі/ і т. д. Отже, поривання і вбивства борців за волю запровадили москалі урядово, як держава, і щойно згодом такі методи почали застосовувати араби, але з іншою метою. Іде про те, що коли в ОН дебатують про міжнародний тероризм, треба пригадати світові російський державний, себто державою "легалізований", міжнародний терор, як засіб завоювання світу і як засіб боротьби з борцями за волю.

За недавні події у Мюнхені і Фюрстенфельдбруку треба робити відповідальними не палестинських арабів-партизанів, а Москву, як це з'ясовано у "Ш.П."; нам не треба наставляти проти себе арабів, які починають відвертатися від Москви, хоч, з другого боку, півторамільйонну масу палестинських вигнанців із окупованих Ізраїлем територій використовує Москва для своєї загарбницької політики. Ізраїль повинен існувати як держава, але мусить забрати свої окупаційні війська з арабських земель на базі порозуміння з арабами, без посередництва москалів, а також позитивно розв'язати питання палестинських вигнанців.

Ми - на протиросійському фронті, а не на протиарабському. Не маємо ні причини, ні інтересу поборювати Ізраїльську державу, тим більше, що сіоністи є за вимандрування жидів з України до Ізраїлю. Пригадуємо, що навіть Німеччина шукала розв'язки для жидів, хотіла переселити їх на Мадагаскарський острів. Коли ж жида прагнуть переселюватися з України до Ізраїлю - це шлях їхньої історії. Ми не ангажуємося в арабсько-жидівський конфлікт, але розкриваємо заміри Москви, яка не прагне волі і справедливості для арабів, а тільки домінації над ними. І це треба показувати.

Треба пам'ятати, що маємо союзників серед народів ісламу, зокрема в ССРСР, теж в Туреччині, Ірані, отже - мусимо бути справедливими супроти них і брати до уваги спільний фронт уярмлених націй, серед яких в ССРСР жида відіграють невелику роль, бо їхня мета є вимандрувати до Ізраїлю, а наша мета й інших народів, у тому й ісламських, поневолених в ССРСР, - є розвал російської імперії!

Для нас й інших народів це боротьба на життя і смерть, а для жидів - це справа другорядна...

=====

ДАТИ НАЛЕЖНУ ВІДСІЧ ПРОВОКАЦІЯМ МОСКВИ!

Сьогодні Україна більше ніж будь-коли потребує прикладу, мужності, відваги обстоювати свої ідеали. Вона потребує мужів. І такі з'явилися. Не одиниці, а сотні, тисячі. Це всенародний рух! Не рух малого гурта інтелектуалістів, а рух всієї нації, усіх її прошарків, що знайшов відгомін і на чужині. І тут націоналісти-революціонери дають бій Москві, її впливам, її диверсії. Націоналісти-революціонери стали прапороносцями нації. На підґрунті дії ОУН-УПА виросло нове покоління. Нової, молодой України не було б без всенародного постання. Три літери /ОУН/, що їх кров'ю, життям, героїчною смертю освятили Чупринка, Бандера і десятки тисяч інших – промостили шлях тим, що прийшли серед снігів плекати квітку-Україну. 58-річний член ОУН-УПА Макух, незламний, нескорений герой нації Михайло Сорока, незламний Кандиба, як і подібні жінки-героїні, – символізують новий тип української людини. Замало самої ідеї, хай і слушної, замало визначеного шляху, хай і ясного, ще треба і гідних носіїв ідеї, що не відрікаються свого національного і людського "Я", своєї гідності. Бо ніщо більше так не ціниться сьогодні в Україні, як мужність обстоювати свої переконання відверто, навіть у час найбільшого терору окупантів. Тому Мороз так картав Дзюбу /що ставав великим прикладом/ навіть за хвилину його слабости. Але і св. Петро мав такі хвилини, проте свій життєвий шлях закінчив терням мучеництва.

Всенародна хвиля опору і свідомість народу кріплять у боротьбі. Цій хвилі опору намагається протиставитись окупант, тим більше, що вона в означеному сенсі охоплює навіть дітей вихованців Москви, які за зраду мають юдину нагороду, як ось Шелест, сина якого також частинно діткнув дух ферменту.

Вже у листопаді 1971 р. політбюро ЦК КПСС було вирішило розправитися з тими, хто відважився /відкликаючись хоч би й до конституції СРСР і УРСР та декларації прав людини ООН/ ставити опір русифікації і топтанню гідності людини і нації. Про криваву розправу з революційним підпіллям ОУН, яка незмінно продовжувалася, не доводиться і говорити. Вбивство Антона Олійника або Михайла Сороки – яскравий доказ. Знищення національних борців буцімто за якісь колаборантські чини з німцями тепер, після 30 років, це ганебна провокація, бо деякі присуджені до смертної кари в той час були ще малими дітьми...

У другій половині шістдесятих років були також суди над культурними діячами, щоб залякати послідовників Симоненка. Та не вдалося. На зміну прийшла нова когорта, хоч і бачимо, як несподівано і часто зникають з обрію літературної творчості імена все нових молодих. За одну несоцреалістичну поезійку чи новелу – чекає шлях на цілинні землі, щоб там стати кореспондентом якогось казахського колгоспу чи бавовняного заводу.

Москва наступає, несе знищення і руїну, але душі нації вбити не може. Не стало Симоненка, прийшов Мороз. Навіть орденосець Олесь Гончар не міг опертися національній стихії і мусів написати Собор, у якому стихійно відбився клич: "Бережіть собору власних душ!" Це ще один із доказів, що ідеї Києва сильніші ніж ідеї московського Кремля, що Софійській Собор перемагає мавзолей Леніна. Навіть ленінська зірка не встерегла орденосця від поклону Соборові! Очевидно, орденосець не став на прю, на захист Нескорених, бо він не з тої породи людей, належить до тих козаків, про яких пише Сковорода, що проміняли меч на царську ласку, але важливе саме ствердження, яка величезна сила національної стихії, коли вона хвилево полонила навіть орденосця. Гасло "Собор" взяв для свого капітального твору не орденосець, а автор "Собору в Риш-

туванні", що виклав цілу панораму українських ідей тисячолітнього ставання нації. Так стихія нескореної нації захоплює, полонює і тих, що слабкі волею, а тих, що сильні робить ще сильнішими. Сороки, Макухи, Морози, Олійники і Юрії сильні самі собою, але ще сильніші силою нації, яку творять і яких вона творить. Москалі вже втратили свою єхидну винахідливість освіченого терору і тільки повторяють те, що було за Сталіна, за Малюти-Скуратова, за Петра І-го, коли схоплювали антиросійських діячів - Войнаровського, Герцика та інших, і то цілком "легально" на наказ царя. Сталін, Хрущов, Брежнєв поширили царські злочинні дії також за кордоном своєї імперії. А "каяття"-тортурування - теж не нове. Все це, винайдене сотні років тому, вдосконалив Сталін і нові сталіністи продовжують. "Розкаяння" тортурованих має доказати не лише слабкість людей, як носіїв ідеї, а й слабкість самої ідеї. Проте, як знаємо, і серед Христових учнів на дванадцять був Юда, але це не означає, що й сама ідея Христа неправдива чи нежиттєздатна. Диявол хотів спокусити і Христа. Даремно. До Христа навернувся навіть розбійник на хресті, хоч Юда його зрадив.

Московські окупанти радіють, що Зена Франко, Селезненко й Холодний каються, засуджують ідею свободи нації, себе, своїх друзів, натавровують еміграцію. Їм особливо залежить на оплюгавленні ОУН-революціонерів і тому спрепарували окрему інсценізацію із студентом Ярославом Добошем, який побував у відвідинах в Україні саме в той час, коли кагебісти готували погром культурної еліти України. Проте відомо, що в той самий час були інші відвідувачі з еміграції, особливо мельниківка пані П., яка відвідувала культурних діячів, мала зі собою компромітуючі матеріяли, була в руках КГБ, але "щасливо" вернулася на Захід. Загадковість цього "звільнення" тим більша, що ще раніше органи КГБ були затримали і "викинули" з України, разом із захальною літературою /!/, п. Х., також мельниківку. Подібних випадків було більше, але КГБ із жодного з них не зробив "шпигунської" афери, ані не використав для своєї провокації. Зокрема дуже загадковий останній випадок із панєю П., що прибула в Україну раніше ніж турист Добош, а потім довідалась також про його присутність.

З достовірних джерел з України тепер підтверджено, що ще перед затриманням Добоша була арештована одна з відомих діячок в Україні, яка зустрічалася з п. П. Вже в тюрмі арештована намагалася попередити в'язня у сусідній келії про небезпеку від контакту з п. П. Цікаве й те, що органи КГБ цілковито замовчали "аферу" пані П., як мельниківського висланника, хоч вона мала особливо компромітуючі речі й матеріяли, що їх КГБ може використати проти багатьох арештованих, з якими вона зустрічалася кілька днів раніше, як вони були ще на волі.

Натомість органи КГБ виготовляли провокативне обвинувачення туриста Добоша, пов'язавши його із ОУНр і СУМ-ом. Цілком ясно, органам КГБ залежало на тому, щоб знайти якусь нагоду чи будь-який претекст для нових арештів і скинути за них вину на ОУНр! І тільки наївний або провокатор може твердити, що розгром інтелігенції в Україні відбувся через випадкового туриста Добоша. Хто так твердить, той грає на кагебівській скрипці, що ворог хотів досягнути! Довгі роки українська еміграція була відпорна на подібні большевицькі провокації. Те, що писала большевицька преса, що публікували агентурні рептильки чи то з уст Матвієйка, Кука чи сина Багряного - українська еміграція слушно ігнорувала. Був час, коли і Юрко Тютюнник складав заяву, заманений в пастку ГПУ, але українські партії і преса ще не були інфільтровані ворогом, щоб приймати його "аргументи" за свої і вживати їх проти своїх політичних противників. Ми, напр., перестерігали мельниківців перед розкритим нами большевицьким кур'єром, яким вони послуговувалися, далі

"граючись із ворогом". А щоб забезпечити себе перед осудом української спільноти, п. Гайвас був надрукував "остерігаючу" статтю в "Українському слові". Покищо, не вважаємо за доцільне публічно розкривати різних провокацій під нашою адресою, що ними користуються мельниківці у своїй пресі та двійкарі в "Українському самостійнику", хоч знаємо, що певність шляхів, якими вони дістають захальявну літературу й вістки з України, вони самі в себе ставлять під знак запитання. Уникаємо публічного роз'яснення тому, що не хочемо допомагати органам КГБ, які мають за мету розпалити в українській діаспорі міжпартійну боротьбу і відвернути увагу від нашого головного ворога – окупанта України. Все ж КГБ вже має успіхи: йому вдалося загнати ОУНм і ОУНз та інших партійців у сліпий кут і примусити їх атакувати й очорнювати ОУНр на сторінках своєї преси спільно з агентурою. Це ж вершок нахабности і нікчемности, коли мельниківці й двійкарі нападають на ОУНр нібито за наївність і необережність, а натомість чваняться своєю "геніяльністю", "конспіративністю" і "досвідом", що нібито захищають їх від провалу. Словом, Гайвас і Кордюк хитріші від КГБ, а "наївні бандерівці" буцімто "вислали" недосвідченого студента Добоша на контакти в Україну.

Гайвас, напр., зовсім забув, що його шеф О. Штуль провадив переговори з НКВД про "неутралітет" і співпрацю проти німців, або про справу зв'язків Штуля із своїм батьком та про їхні найновіші загадкові "контакти", одночасні з арештами в Україні. І чи не дивно, що в той самий час, коли в Україні ворог жорстоко засудив Юрія Шухевича, сина головного командира УПА, коли большевицька преса, публіцистика і белетристика посту ім. юди Галана очорнює УПА, пускає провокативні вістки, що упівці й оунівці нищили українські родини, вбивали українських патріотів і кидали їхні трупи в "криниці" /насправді, це жертви терору і вбивств НКВД/, в той самий час на сторінках органу ОУНм друкується пасквіль якогось "українського резистансу" з таким самим очорнюванням УПА. Так "пост ім. Галана" діє і на еміграції. З одночасним наступом на ОУНр за "висилку" Добоша в Україну, зміцнилась нагінка на УПА саме у 30-річчя її постановня. А другий орган мельниківців "Новий шлях", друкує провокативний лист Т. Даниліва, що вже від довшого часу спеціалізується в "боротьбі з бандерівцями", а тепер намагається провокативно пов'язати навіть арештування Ю. Шухевича із Я. Добошем.

Хоч прикро, але мусимо ствердити факт, що ОУНм і ОУНз опинились у спільному фронті, організованому кагебістами, проти українських націоналістів-революціонерів. Чим можна пояснити такий ось висновок з конференції мельниківського УНРуху, на якому промовляв голова ПУН О. Штуль: "Отже на цій базі /відідеологізований, – ред. Б./, а не на іншій базі мусів би постати спільний фронт всіх українців там на батьківщині і тут на еміграції, не зважаючи на те, чи вони є комуністи чи антикомуністи". Таку концепцію "визволення" мельниківці назвали "Приціл на найважливіше" /"Укр. слово", 5.11. 1972/. Отже, спільний фронт з комуністами в Україні і на еміграції, спільний фронт із шелестами і щербицькими проти... ОУНр і УПА! Чи можна тепер дивуватися, чому ОУНм разом із лівими крилами УРДП і УНДО захищають т. зв. УРСР як "українську державу" проти ідеї української держави у вигляді УНРеспубліки чи української держави, проголошеної Актом 30 червня 1941 року?

Коли взяти до уваги ще й спільну нараду в Мюнхені Кордюка, "вождя" двійкарів, і Лапичака з радянофілом Андрієм Білінським /професором УВУ! / у справі спільної дії на базі УРСР, то стане ясною причина наклепів на революційну ОУН, широко розгорненого протиоунівського фронту на еміграції, до якого попали і мельниківці й двійкарі. Нагінку на революційну ОУН вони ведуть під pretextом "афери Добоша", явно спровокованої московським КГБ, що хоч перекинути відповідальність московських окупантів за арештування

діячів української культури на... революційну ОУН. Перед у тій про-
вокативній кампанії ведуть радянофіли-провокатори з чікагського т.
зв. "Українського життя". Так, напр., у статейці "До кого адресо-
вана "третя заява Я. Добоша на волі" вони вже явно захищають "ра-
дянський уряд", бо - мовляв - "загально відомо, що кожна держава
повинна дбати про те, щоб усі громадяни, державні уряди й службові
особи шанували державні закони і ними керувались..." А українські
культурні діячі тих законів "не шанували" і ними "не керувались",
навпаки - "при співдії Добоша порушали карний закон", тому "проку-
ратура мусить /підкреслення "У.Ж.", - ред. Б./ розпочати слідство
і, ствердивши, що справді закон був порушений, справу передати на
суд..."

Чи не наслідок згаданої "наради" в Мюнхені редактора "У.Ж." з
панамі А. Білінським, Кордюком і Ко? Оборонці "радянських законів"
і "радянського уряду" вже відверто підтверджують узаконення терору
в Україні, застосованого проти культурних діячів. А далі "дораджу-
ють": "Радянська прокуратура може припинити справу проти згаданих
культурних діячів, коли вони признають, що вчинили протизаконний
учинок, жалітимуть, що сталося і складуть декларацію лояльності".
Іншими словами, підуть слідами "розкаяних", відречуться своїх ідей,
своєї лояльності до України і стануть зрадниками свого народу.
А "допомогти їм може Добош, коли розкриє все, хто його туди посилав
і т. д. і заявить, що жаліє, що впав жертвою і більше чогось подіб-
ного не буде робити, тоді ми можемо мати надію, що справа буде при-
пинена..."

Пригадуємо, що недавно це саме "Українське життя" громило Добо-
ша за те, що не витримав, заломився і "видав" українських культур-
них діячів у руки КГБ. Сьогодні вже "радить" арештованим культур-
ним діячам в Україні "розкаятися", а Добошеві - "признатися", хто
"його вислав"! Чи треба ще інших доказів, як КГБ діє на емігра-
ції з допомогою своєї агентури? Можна тільки дивуватися, що "те-
лята", які редагують деякі українські еміграційні газети, як ось
торонтське "Вільне слово", безкритично передрукують кагебівську
провокацію і допомагають винищувати культурних діячів в Україні,
а на еміграції вести шалену кампанію проти революційної ОУН.

В каламутній воді легко ловити "рибку" і агенти КГБ, скаламу-
тивши водичку партійного баговиння на еміграції, ловлять її і зло-
радно підсміхаються. Бож подумати тільки, як це сталося, що через
бельгійського туриста, студента українського роду, що мав із собою
словник римів Караванського і видану державним видавництвом УРСР
книжку І. Дзюби прийшов... терористичний розгром культурних праців-
ників в Україні, які виступали проти русифікації, покликаючись на
права /щоправда, тільки паперові/, що їх забезпечують конституції
СССР-УРСР своїм громадянам.

Мельниківці недавно писали, що Добош "всипав" І. Світличного,
а тепер їхній "Смолоскип" твердить, що І. Світличного і Сверстюка
не судили ще тому, бо не мають проти них жодних доказів... Чому
така раптова зміна? Чи забезпечування себе перед тим, що може ви-
явитись у зв'язку з перебуванням у той час їхньої "зв'язкової",
яка зустрічалася із І. Світличним кілька днів раніше, ніж Добош?

Тільки КГБ могло зфабрикувати таке обвинувачення революційної
ОУН, що - мовляв - вислала в Україну Добоша із "злочинними зав-
даннями" і через нього заарештовано понад 300 культурних діячів
України. Добош перебував в Україні тільки кілька днів, але "вспів",
нібито, розкрити кілька соток українських поетів, письменників,
критиків, науковців і т. д. Всі вони, не зважаючи на те, що добре
знають кагебівську систему терору, "відкрили" випадковому турис-
тові свою душу?! Хіба мельниківці й двійкарі такі наївні, що прий-
няли кагебівську версію?

На жаль, інфільтрація КГБ серед української еміграції запаморочує навіть розум деяких партійних босів, бо вона близька їхньому радянськомунсерцю. Недаремно "ідеолог" двійкарів Маркусь "довів" в УЗЕ, що т. зв. УРСР - це "продовження УНРеспубліки". Це те, чого хотіла Москва - устами т. зв. самостійницьких груп ствердити, що т. зв. УРСР - "українська держава" і хто в Україні "порушує її закони", той "зрадник народу".

Шалена атака на революційну ОУН не є звичайною міжпартійною конкуренцією, а тільки глибоким і широким змаганням протилежних концепцій. Одні вірять в Україну, тому одержимі її ідеями, інші стали реалістами, скептиками, релятивістами, які не вірять, що квітка може розцвісти й серед снігів. "Лякайтеся реалістів в Україні, як вогню, бо реалісти ніколи не можуть бути українцями" - навчає Валентин Мороз. Це саме можна сказати й про українську еміграцію.

Жодне українське середовище, якщо воно не спенетроване ворожою агентурою, не може обвинувачувати інших українських середовищ за злочини, що їх чинить в Україні ворог-окупант. Ми добре знаємо глупоту, газард і спекуляцію наших противників із т. зв. "зв'язками" та захлавною літературою. "Захлавщина" приходить і до "Радіо свободи", видає її і УРДП /напр., брошуру Брайчевського/. "Український вісник" видання явне, хоч виходить в особливих умовах, його автори подають свої прізвища, в кожному числі зазначено, що вони діють в рамках конституцій ССРСР і УРСР, що вони захищають соціалістичну законність, яку грубо порушують органи КГБ. Отже, це не література революційної ОУН, яка не визнає жодної конституції ССРСР чи т. зв. УРСР, жодної "соціалістичної законності", бо це блеф і приховування московської окупації України. Ми ясно з'ясували це питання у статті "Ганебні провокації московських імперіялістів" /"Визвольний Шлях", кн. III, стор. 291/.

Революційна ОУН не робить контактів із жодними культурними колами в Україні, бо вона - підпільна формація, концепція визволення якої цілком інша від концепції легальної боротьби. Але ОУНр шанує кожного патріота України, кожного оборонця прав людини і нації, доцінює його жертвність та ідейність, а одночасно відмежовує себе від всіляких легалістичних концепцій, бо вважає, що визволити Україну можна тільки революційною боротьбою. Конституції ССРСР і т. зв. УРСР встановили московські окупанти не для добра України, а для своїх імперіялістичних інтересів, щоб з допомогою обману їм було легше панувати над українським народом. Тому пов'язування революційної ОУН з явними колами діячів в Україні - цілковита нісенітниця.

Московські імперіялісти-шовіністи постійно наступать на поневолені нації, винищують їх голодовою облогою, депортацією, переміщенням народів, терором, русифікацією, себто - послідовним народо- і людиноббивством, як фізичним так і духовим. І за всі ті злочини супроти поневолених націй відповідають тільки московські окупанти та їхні вислужники, що зрадили свій народ.

Хоч знаємо дурноту і ненависть до нас наших політичних противників, хоч знаємо їхні загадкові й небезпечні методи і шляхи "зв'язків" з Україною, проте за жодних умов ми не могли б обвинувачувати їх, як українське політичне угруповання, за злочини, вчинені московськими окупантами. Це московські окупанти відновили неосталінський терор в Україні, це вони розправляються з борцями і патріотами України, і тут ні при чому якісь туристи, незалежно від того, до якого середовища вони належать. За голодову облогу України в 1932-33 роки не відповідали учасники процесу СВУ або кур'єри УНР, ніхто не насмівився їх обвинувачувати, бо всі знали, що це московські червоні окупанти знову накладають ярмо на Україну і вони самі творять собі претексти, якщо їм потрібні.

Тому справді стає моторошно, коли тепер цього не хочуть розуміти різні наші партійці й свідомо дають себе ловити на кагебівський гачок. Замість одностайного протесту і засуду Москви перед цілим світом, замість мобілізувати всю українську спільноту у вільному світі на захист Нескорених, вони демобілізують український визвольний фронт і виправдують ворога-окупанта та сіють наклепи на революційну ОУН. Ось, мовляв, дивіться, "радянський уряд примушений розпочати слідство проти культурних діячів в Україні, бо вони зв'язалися з бандерівцями". Вони /наші противники/ глухі й сліпі, їх не переконує той факт, що Москва почала широкий наступ на Україну, що КГБ фабрикує обвинувачування культурних діячів, творить провокації, жертвою якої впав і турист з Бельгії. Вони йдуть так далеко, що відкидають вияснення революційної ОУН і приймають наклепи-провокації КГБ за правдиві.

Ми зокрема заскочені й здивовані поведінкою мельниківців, що започаткували на сторінках своєї преси такі вимоги до нас, які тепер уже явно провокативно висувають цікагські "Вісті з України" /під прихованою назвою "Українське життя"/. Невже і в мельниківців є "пост ім. Я. Галана"?

Особливо примітивним моралізаторством-повчанням тхне від статті "Три помилки" якогось Анатолія Кабайди /чи не самого Гайваса?/, що була надрукована в мельниківському "Новому шляху" /з 21 жовтня 1972 р./. Автор просто підсуває сугестію, що "ЗЧ ОУН" /йому не може пролізти крізь горло теперішня назва ОУН/ повинні визнати, що висилали "кур'єра", який заломився на допитах КГБ, і засудити поступування Добоша.

Логіка /якщо не провокація/ не більша курячої. Органам КГБ удалося примусити туриста Ярослава Добоша підписати спрепаровану ними "Заяву" і оголосити її на пресових конференціях у Львові й Києві, але навіть вони не могли доказати, що Добош був членом ОУН. Коли ж Добош, вийшовши на волю, здемаскував провокацію КГБ і заявив, що не він, а кагебісти були авторами його "Заяви", тому в ній все видумане, брехливе, спрепароване з провокативною метою, тоді мельниківці й двійкарі, подібно як провокатори з цікагського "посту ім. Галана", всіма силами обстоюють кагебівську версію, а наш комунікат-вияснення для них є тільки "доказом, що ми зовсім невироблені в цьому питанні". Тут є якась слухність, автор згаданої статті, мабуть, значно більше "вироблений", коли вірить не українській організації, а московським кагебістам.

Наполегливість мельниківців і подібних наклепників на ОУН домогтися від нас підтвердження провокативної версії КГБ об'єктивно служить інтересам ворога і послаблює самостійницький фронт української еміграції.

Адже кожний український патріот, незалежно від його партійної приналежності, бачить, що Юрій Шухевич і багато інших арештованих одержали драконські присуди, що навіть дружина Святослава Караванського жорстоко засуджена тільки за те, що домагалася, на основі конституції, гарантованих прав громадянам УРСР, в тому і її чоловікові. Масові арештування і присуди відбуваються в Україні вже на протязі багатьох років, коли туристи в Україну ще не їздили. Чому тепер усю вину за арештування в Україні звалюється на студента-туриста Добоша?

Пресова Служба ОУН дала своє публічне вияснення, але мельниківці, двійкарі й Ко відкидають його, натомість обстоюють "вияснення" КГБ і подиктовану ним "Заяву" туристові Добошеві. Коли ми рішуче відмовляємось підтвердити кагебівську версію-провокацію,

партійні примітиви обвинувачують нас, що ми "героїзуємо" туриста, який заломився, виявив слабкість свого характеру і згнѣбив прапор самостійництва.

Тут треба різко відмежувати дві окремі справи: фактичний стан і провокацію КГБ, жертвою якої впав турист Добош, що ніколи не був членом ОУН. Отже, захищаємо правду і рішуче відкидаємо інсинуації, брехню і наклепи КГБ. Сам же турист, вирвавшись із рук КГБ, ствердив, що його "Заява" неправдива, навмисне спрепарована органами КГБ, які примусили його оголосити її. Гайвас, Кордюк і Лапичак тепер хочуть, щоб ми "здемаскували" Добоша і підтвердили версію КГБ, якою вони обтяжують деяких арештованих в Україні.

Коли кагебістам не вдалося нас зашантажувати, тоді на еміграції заметушились шашелі, що намагаються рятувати провал кагебівської провокації. Уявім собі на хвилину, що заломаний Добош справді говорив правду на "пресконференції" у Львові й Києві, а тепер відкликає все, усвідомивши собі, що його "Заява" шкодить ув'язненим. Чи й за таких умов пп. Гайвас, Кордюк і Лапичак уважають, що він має допомагати КГБ, а не в'язням?!

Але так не було, Добош підписав і оголосив тільки те, що йому подиктували кагебісти, як претекст для переслідування окремих культурних діячів. Замість мельниківки П. вони вибрали бельгійського туриста, устійнивши, що він сумівець і його можна "пов'язати" з революційною ОУН, яку вони намагаються усіма засобами скомпромітувати.

Ми не схвалюємо самовільної спроби Добоша відвідати деяких українських культурних діячів, а тим більше його поведінки під час слідства. Але, чому недосвідченого і наївного Добоша, як стверджують і самі мельниківці та двійкарі, треба суворіше судити за "контакти", ніж досвідчених босів за контакти з НКВД в минулому /Гайваса/ і тепер Штуля, загадкове листування якого із батьком самі мельниківці називають "провокацією КГБ". Інший бос, п. Кордюк, колись зневажав полк. Є. Коновальця і знецінював його перед "спількою" Валюха, за що був усунений з посту крайового провідника.

Отже, люди з таким "досвідом" повинні знати, що таке провокація, що Бухарін, Зінов'єв, Якір, Тухачевський і сотні інших також "призналися", що були агентами іноземних розвідок, включно з Гештапо. "Признався" і турист Добош, а коли тепер заявляє, що все це брехня, Гайваси і Кордюки кажуть - "Ні, це правда!"

Так наввипередки грають на кагебівській скрипці, бо московські окупанти за всяку ціну хочуть скомпромітувати революційну ОУН, на яку орієнтується Україна.

Чому нам приписують "героїзування" Добоша? Шантаж і продовження провокації? Не тільки кожний член ОУН, а й кожний українець знає, кого ми уважали і уважаємо за героїв, за приклад для сучасного і майбутніх поколінь. "Покаянну заяву" склали Добош, Зена Франко, Селезненко, Холодний та деякі інші, отже - "рятували себе". Таке саме право на "рятунок" мали Мороз, Шухевич, Сорока, Горбоний, Зарицька, Лук'яненко, Кандиба, Гель і десятки інших патріотів України. За ціну упокорення перед КГБ, за ціну зречення від своїх переконань, за ціну зневаги власного "Я", свого українського патріотизму вони могли купити собі волю і вигідно жити на ласці окупанта. Але вони відмовилися рятувати себе підтвердженням наклепів КГБ на своїх товаришів. Мороз навіть докоряє Дзюбі за його "заяву", хоч вона була дуже обережна й поверхова, бо вважав, що не так зміст "заяви", як сама гадюча вістка, що Дзюба, прапор

відродження, заломився, склав "заяву" - завдасть Україні болючого удару. Правда перемагає тільки тоді, коли її носії незламні й готові йти за неї на тортури і смерть. Тільки люди з такими характеристиками можуть бути героями.

Данилишин і Білас могли жити, якщо б були поступили так, як Жураківський, що заломився. Міг жити і козак Щербак, якби був просив пощади у ворога під Базаром. Або Павлушков, основоположник СУМ, приклад для всіх сумівців! Або Юрій Шухевич, що тільки за відречення від батька і його ідей міг бути вільний, замість каратися на каторзі. Упівці не рятували свого життя, розривали себе гранатами, гинули, а одночасно навіки залишилися в душі нації, у пам'яті українського народу. Мороз каже, що Україна сьогодні потребує прикладу, потребує мужніх людей, потребує характерів, потребує героїв!

І тільки такі засади героїзму зобов'язують усіх націоналістів, в тому і юнаків. Коли св. Петро був відкрікся Христа, він не робив із себе героя, якому вдалося уникнути переслідування і мук, не виправдував себе, навпаки - гірко плакав і каюся, але не перед Анною чи Каяфю, не перед римськими імператорами, а перед Христом, перед своїм сумлінням! За гріх має бути покута, а не слава Геростратова. Шлях визволення України промощують герої, а не гльорифікатори малої людини. Україні можна сузити тільки героїкою життя, а не спекуляцією, втечею від неї.

Не можна на одній сторінці пропагувати культ Юрія Шухевича, а на іншій культ відречення від своїх ідеалів і рятування себе самого. Чи в критичних ситуаціях потрібна "героїчна постава"? Не тільки потрібна, вона обов'язкова. Виховний ідеал - це не виправдування людської слабости, а апотеоза незламного характеру, самопосягати і віри у власні ідеали. Не сміємо пристосовуватися до консумпційного, малодушного, егоїстичного суспільства, до розкладеної дрібноміщанської ментальности.

На нас з усіх боків іде шалений наступ ворога, тому витривалість і героїзм у боротьбі з ним нам більше тепер потрібні, ніж будь-коли. Шантажами і провокаціями ворог намагається здеморалізувати наші кадри, перетворити їх на масу, нездібну ні на жертвність, ні на правдивий героїзм. Він підсуває нам замість культу правдивих героїв культ геростратів, щоб на ньому виховувати молоде покоління. Тому кожний мусить зрозуміти, що визволення України неможливе без жертв, без самопосягати-самозречення. Слово Правди, як слово Христа, завжди було суворе й тверде, а хресної дороги бояться тільки слабідухом. Не може бути героїки життя, коли одночасно йде заперечення її і виправдування слабохарактерних. Не може бути культу героїв, коли одночасно пропагується культ утечі від героїки. Не можна ставити культ Павлушкова і Шухевича побіч культу малої людини.

Прикладу, надхнення, дороговказу все і всюди шукаймо тільки на тім шляху, яким ішли і йдуть Сорока, Олійник, Ю. Шухевич, Мороз, Павлушков та інші Нескорені! Це єдиний шлях, що провадить до визволення України!

П. В.

=====

ДО СИТУАЦІЇ В УКРАЇНІ

/Очима очевидця. Фрагменти/

Культурне життя. На перший погляд виглядає ніби все "гаразд". Видаються твори українських письменників, виходять газети українською мовою і т. д., і т. п. Та ось, наприклад, Ліна Костенко вже тривалий час не може видати своєї збірки поезій і ніде не друкується. У журналі "Жовтень" позбавлено праці багатьох співробітників журналу, а тим, хто залишився, весь час "роз'яснюють", про що можна писати і про що "нільзя".

У Вірменській церкві Львова стоять і пропадають найцінніші образи західноукраїнської культури. Відродження т. зв. примітивізму в українському мистецтві нині знову заборонено. Деяким українським письменникам, що живуть у Львові, і настоюють на тому, щоб з їхніми дітьми в дитячих садках і школах розмовляли українською літературною мовою – офіційно відмовлено здійснити їхнє бажання.

Музей з історії розвитку книги у Львові дотепер не відкритий, як не відкритий і Музей західноукраїнської культури. Замок в Олеську реставрується крайнє повільно, до нього нема під'їзних доріг.

Основне збирання предметів української культури в руках випадкових ентузіастів. Так найцінніші вироби Шкрибляків, як і багатьох інших мистців, хоронилися в приватних колекціях, а деякі з них поза межами України. Найцінніша збірка гуцульської кераміки опинилася у Ленінграді в приватних руках. Навіть такі книжки, які не мають у собі нічого антисоветського і видані раніше видавництвами "Рух" та Шевченківським Товариством /НТШ/ – нині вже не перевидаються. Таких книжок, за рідкими винятками, навіть не приймають у розпродаж.

Наукові співробітники намагаються влаштовувати лекції, в яких кладуть натиск на специфічно українську літературу, мистецтво, історію і т. д. За це стають жертвами цькування і переслідування.

Христину Тимчук, співробітницю Академії Наук /Фізико-математичний відділ/, замучували на допитах, вербували, погрожували зруйнувати її кар'єру. Але вона встоялася. У наукового співробітника Фізико-математичного відділу Львівського університету Крип'якевича /сина академіка/ кафебісти зробили обшук вдома і на роботі /наприкінці зими ц. р./. Нічого не знайшли, але погрожували.

Москалі в західноукраїнських областях. Тут їх постійно цькують проти українців. Увесь час підсувають думку, що в західноукраїнських областях головні пости на роботах захопили місцеві українці, що тут націоналізм дуже сильний, тому про всі його прояви треба негайно сповіщати місцеві органи КГБ; що українці всі націоналісти і вороги советської влади, у випадку війни вони першими всадять ножа у спину людям /себто, москалям/, які з ними рядом працюють. Таких прикладів дуже багато, між українцями і москалями сильний антагонізм.

Українців-патріотів усувають із посад. Так, напр., усунули з посту ректора Консерваторії Колессу і призначили на його місце Дашака¹. Причину з'ясував сам Дашак: його викликав до себе Скаба² і заявив: "Ми знімаємо Колессу, бо він не може справитися з націоналістичними тенденціями. Протягом двох днів ви повинні перебрати справи".

1/ Нинішній ректор Львівської консерваторії /до цього часу був проректором Київської консерваторії/.

2/ Кол. секретар ЦК КПУ України.

Львівською симфонічною оркестрою керує Пелехатий, а не Ігор Сімович, що багато талановитіший за нього. Сам Ігор заявив: "Він /Пелехатий/ керує тому, що розклеював листівки КПЗУ, а українську музику обком грати не велить".

Релігія і Церква. Ціни на Біблію на "чорному ринку" у Львові за кілька минулих років підвищилися із 40 карб. до 80. Це найяскравіший приклад, що зацікавлення релігією постійно зростає, не зважаючи на те, що на всіх великих підприємствах Львова є організовані патрулі, які в релігійні свята перевіряють церкви і виловлюють своїх робітників, щоб потім їх публічно адміністративно осудити.

Для підвищення нібито "трудової дисципліни" скорочено коженденний час праці церков. Але, не зважаючи на всі репресії адміністрації, половина населення у релігійні свята взагалі не виходить на роботу, а друга половина, прийшовши на роботу, просто відсиджує ті дні й нічого не робить. На Різдво, тихо зібравшись у гурток, співають колядки.

Все, що зв'язане з ім'ям та діяльністю митрополита Шептицького – піддається гострій критиці, а його культурно-просвітня і благодійна діяльність взагалі не згадується.

Прикладів релігійності населення можна подати дуже багато. Релігійні настрої охоплюють також інтелігенцію. Зазначимо тільки, що від збирання культових предметів, які мають художню вартість, українська інтелігенція ступнево переходить до глибокої віри в Бога.

Ставлення націоналістів* до релігії. Замітну роль тут відіграє самий факт, що в українських націоналістів є питома демократам риса, себто – свобода Церкви і віровизнання. Якщо служителі культу, одні явно, інші в душі підтримують українських націоналістів, то це явище цілком зрозуміле.

Поперше, українські націоналісти самі, якщо не поклоняються, то ставляться свято до Бога. Вони відкидають будь-яку ворожнечу між Православною і Греко-католицькою українськими Церквами. Подруге, московсько-советська влада настільки придушувала і придушує Церкву, що тим самим заставила вірних піти проти неї.

Молодь в Україні. Хто втокмачив їй у голову, що Україна мусить бути вільна? Що Україна – їхня земля і, замість звичайного гасла "Хай живе комуністична партія Радянського Союзу", молодь починає гукати: "Хай живе і пасеться москаль на Україні!"

Як приклад, спостереження тільки з двох областей – Львівської та Івано-Франківської. Там за 30 років московсько-большевицької влади український націоналізм то розгорявся, то пригасав. А тепер, почавши з 1962 р., він зростає щоденно, майже щохвилини. Носієм його є молодь 18-26 років. Це саме можна сказати й про інші області.

Українська молодь шукає контактів між собою, часто відбуваються студентські сходи і розговори на національні теми.

Молодь традиційно влаштовувала "Шевченківські дні", мітинги, в парках ім. Шевченка із явним національним змістом. Перелякана влада тепер удалася до хитрощів. У той день улаштовують у парках паради міліції, уставляють гучномовці, ансамблі танцюють і співають "во всю". Таким способом не дають можливості студентам, і взагалі молоді, відбувати свої національні мітинги.

* / Націоналістами, як і бандерівцями, в Україні називають усіх правдивих українських патріотів, тому не треба загально ототожнювати їх із членами ОУН, – ред. Б.

Настрої бунту. Арешти в Україні скріпили зростання національного руху, збудили навіть тих, хто ще спав, хитався. У народі ходять слухи про існування підпільних груп змовників також в інших т. зв. радянських республіках, що незадовго спалахнуть розрухи і буде громадянська війна. Люди кажуть: "Треба до цього готуватись!"

Листівки, що появляються після арештувань, розворушують населення України, викликають багато толкувань, пересудів, і дуже допомагають ростові національного руху. Між західними, центральними і східними областями України існує постійний сильний контакт, що сприяє повній соборності.

Всюди відчувається нестачу книжок національного напрямку, тому люди самі просять будь-якого самвидаву. В усіх велика жадова читання. В Україні шукають за нелегальною літературою навіть такі люди, які раніше були далекі від національного руху.

Часто чути національні пісні відкрито на вулицях. Так, напр., 1971 року українські патріоти були влаштували співи у честь Січових Стрільців. Появились і листівки.

У Дніпропетровську у вересні 1972 року робітники металургійного заводу застрайкували з приводу підвищення норм праці й вирушили до будинку Обкому КПСС. Поки гомоніли, поки йшли - гамір дійшов до Дніпродзержинська /20 км/ і там робітники та молодь вийшли на вулицю. Залунали гасла націоналістів. І коли в Дніпропетровську влада заспокоїла збунтованих, обіцяючи зняти з роботи керівництво, то в Дніпродзержинську прийшло до відвертого зудару з КДБ. Тоді загинуло трьох кагебістів, а решта втекла й викликали військо. В зударі 12 вбитих і сотні ранених.

Орієнтація і надія на ОУН. У народі прямо кажуть: "У нас є своє українське правління за кордоном, на вигнанні, ми визнаємо тільки його!" Особливо різко висловлюється молодь, що готова на будь-які активні дії. Хоч усі тепер бояться провокаторів, але це не приводить до зречення від боротьби. Після недавніх масових арештів /у Львові допитували понад 100 людей/, між групами Опору відбуваються консультації-наради. Українці гордяться тим, що на Заході, на вигнанні, є їхній правдивий уряд і заявляють, що промостять йому дорогу на рідну землю.

Аж дивно, як відверто висловлюється молодь: "Я. Стецько, от кого ми ждемо і з ним підемо на збройний бій!" Або: "Приїде Стецько і ми підемо з ним!" Що більше московсько-радянські пропагандисти дають лекцій проти українського націоналізму і Я. Стецька, що більше видають літератури проти ОУН і Я. Стецька, то більшу вони /націоналісти і Я. Стецько/ мають підтримку в молодого покоління.

Все більше розчарованих комуністів. Один старий комуніст Р., що боровся за встановлення радянської влади в Західній Україні, на запит, чого тепер мовчить про чудеса його улюбленої партії, відповів: "Ой, чекав я комуністів, та тільки не цих".

Українці і жида. Якщо до 1967 р. майже не було помітно яскравого вияву симпатій між тими двома національностями, то в минулих 5-ох роках видно цілком відворотний процес. Поперше тому, що українці побачили зміну наставлення жидів до них /яка почалась ще в концтаборах/ і що навіть мала Ізраїльська держава може перемогти більші держави і завдавати поразку московській зброї, яку Москва постачає арабам. Подруге, українці вважають жидівську проблему в СРСР за добру нагоду для себе, тому відверто пропонують жидам, яким заперечують виїзд в Ізраїль, почати страйк, а тоді вони до нього приєднаються. Потретє, в людей зростає віра, що коли жида добиваються виїзду з СРСР, то й для них може витворитися можливість покинути

СРСР. І хоч у Канаду та США пускають у гості тільки пожилих людей, і то не з родинами, а тільки по одному чоловікові, то все ж вже трапляються виїмки і для українців. Деякі українці добиваються дозволу виїхати за кордон до родини завдяки співдії жидів. Існує також група українців, яка готується шляхом мішаних /жидівсько-українських/ подруж покинути СРСР.

По суті такі намагання не стосуються до цієї частини українців, яка мріє добитися для себе кращого життя і самостійності в Україні.

Советська пропаганда своєю атакою на митрополита Шептицького, що під час другої світової війни /за словами советських пропагандистів, з "класових мотивів"/ переховував у себе, в підвалі собору Святого Юра, видніших жидівських представників, також викликала протилежну реакцію - нову хвилю симпатій між українцями і жидами. За твердженням самих жидів, їм дуже тепер допомогла моральна допомога, підтримка і взаєморозуміння українців. Це явно вже підкреслює і московсько-советська пропаганда своїми лекціями на тему: "Український націоналізм і сіонізм - духові брати".

Короткі вістки:

х У минулі місяці судили при закритих дверях багатьох українських діячів. Тому, що на еміграції, в пресі, появились різні речення присудів, уточнюємо їх із достовірних джерел. І так, Ірину Калинець засуджено на 6 років концтаборів і 3 роки заслання, Михайла Осадчого - на 7 і 3 роки, Стефанію Шабатуру - 5 і 3 роки, І. Геля - на 10 і 5 років, Д. Шумука - на 10 і 5 років, О. Сергієнка - на 7 і 3 роки, Антонюка - на 7 і 3 роки, В. Стуса - на 5 і 3 роки, Дяка - на 5 років, Юрія Шухевича - на 10 і 5 років.

У вересні арештовані Ігор Калинець і Григорій Чубай, які впали жертвою чергової підготовленої КГБ провокації. Чубай був арештований у січні ц. р., але згодом звільнений.

Згідно з найновішими вістками, головною "пружиною" опору в Україні є технічна і творча інтелігенція. Помітно, що напівявний Рух опору починає переходити в глибоке підпілля. Включаються також робітники. Так 1-го травня цього року в Стебнику, біля Дрогобича, на одному заводі був появився синьо-жовтий прапор.

х Після "покаянного листа-заяви", Зеня Франко вийшла на волю й одержала обіцяний новий фліт /мешкання/. Проте становище її в українському суспільстві дуже змінилось. Вона повністю ізольована, її всі бойкотують. Утратила всіх своїх друзів - тих, що в тюрмі, і тих, що ще на волі. Її обминають, одні відверто кажуть, що замість "Заяви" вона повинна бути в тюрмі разом з іншими арештованими, інші з обуренням засуджують її за "листа-заяву", а ще інші просто підозрюють. Як оповідають очевидці, вона опинилась у "страхітливій атмосфері" бойкоту і не має жодних контактів із "тим світом", у якому раніше жила. У подібній ситуації опинились Л. Селезненко і М. Холодний, що були арештовані, а потім, склавши "покаянні заяви", вийшли на волю.

х 1-го серпня 1972 р., після 25-річного ув'язнення у московських тюрмах і концтаборах, вийшов на волю д-р Володимир Горбовий. 3-го серпня він прибув в Україну. Як відомо, д-ра В. Горбового ніколи не судили, а його термін ув'язнення штучно продовжували самі органи КГБ. Стан здоров'я д-ра В. Горбового - поганий. Він майже не бачить, терпить на важкий артер і недугу легенів, має також зломану ногу, яка дуже йому дошкуляє. Його постава в тюрмах і концтаборах була викликала подив-захоплення навіть серед чужинців, які - вийшовши на волю - описували свої зустрічі з українським в'язнем із особливо сильним характером, чим він здобув собі велику пошану серед усіх в'язнів.

Під час звільнення д-р Володимир Горбовий не дістав жодних документів і, покищо, не відомо, як далі буде з його "пропискою". Тепер перебуває в Івано-Франківській області. Без документів ледве чи зможе будь-коли виїхати до своєї найближчої родини в Чехо-Словаччині.

Д-рові Горбовому - 74 роки. З концтабору він вернувся із сильно підірваним здоров'ям, але залишився далі незламний духом. Від нього віє незламна сила характеру, сила духової наснаги, зрівноваженість та ідеалістична людяність, що підтверджують йому близькі люди.

х Наприкінці вересня 1972 року вернулась із концтабору Катерина Зарицька - дружина сл. п. Михайла Сороки. К. Зарицька народилася 1914 року, була засуджена в 1947 році на 25 років тюрми і концтаборів. Тепер, відбувши 25-річне ув'язнення, вернулась до Львова, де коротко перебувала з матір'ю і сином. Не діставши дозволу жити у Львові, була примушена виїхати до Вінниці, де приміщується спеціальний центр КГБ, який має також контроль над звільненими з концтаборів, подібними до К. Зарицької.

Під час слідства, що його проводили московські органи безпеки, Катерина Зарицька зазнала великих фізичних пошкоджень, має поломані кістки на руках і ногах. Ходить тільки з допомогою палиці.

Хоч її здоров'я дуже пошкоджене, духово залишилась незламною. Про себе саму вона каже так: "Духом не падаю, носа не вішаю. На еміграцію я ніколи не пішла б. Побачимо, що далі буде..."

К. Зарицька належить до тих в'язнів, які відбuvають "кару" докінця, але своїх ідеалів не відрікаються.

х Русифікація українських міст посилено продовжується. Навіть у Львові, який колись не знав ні москалів, ні московської мови, так поширюється мова окупанта, що просто невідомо, хто свій, а хто чужий. Але свідомо українська молодь не здається, вона зарікається вживати московської мови і говорить усюди по-українськи. Між молоддю і молодю інтелігенцією нав'язуються побратимські взаємини людей однакових поглядів. Усюди цікавляться життям і діяльністю української еміграції, між народом ходять різні чутки, між ними й такі, що, начебто, на еміграції формується велика українська армія, яка готується визволити Україну.

Арештування відбуваються далі, набирають масового характеру, головню серед студентів університету та інших високих шкіл. Постійні допити, слідкування і шикани з боку КГБ. Помітні й відверті сутички з владою.

На Янівському цвинтарі у Львові всі стрілецькі могили перериті, не видно ні одного хреста, тільки розриті ями й гроби, що вже поростають травю.

Загально, Україні загрожує нова голодова облога. Бракує харчів, офіційні ціни на харчі пішли дуже вгору. Так, напр., у Львові 1 кг масла коштує 4 рублі, м'ясо появляється дуже рідко, важко дістати і хліб. У лікарнях бракує ліків. На поштах урядники крадуть кращі речі з пакунків, що приходять з еміграції.

Терор зміцнюється. Львівське радіо вживає переважно московської мови, тільки вістки й деякі другорядні справи подає ще по-українськи.

х Українська молодь в Україні стала тепер головним об'єктом наступу окупантів. Її національна свідомість дуже зростає і окупанти попадають у паніку, що відродився рух "молодих бандерівців".

Навіть довші козацькі вуси викликають у кагебістів підозріння, що їх власник - "націоналіст".

Крім відомих арештованих, є багато невідомих з-поміж молоді. В Україні ходять чутки, що знищування молоді, зокрема національно-свідомої, відбувається планоно. Засуджені на два-три роки вже з тюрми не вертаються, по них гине слід. Переважно вони вмирають від якихось хвороб, штучно впорснених у їх організм. Дуже багато випадків, що молоді здорові люди гинуть на дорогах від "удару серця". Виникло підозріння, що це планове вбивство органів КГБ, але ніхто не знає, якими методами вони діють.

З України перестерігають і українську молодь на чужині, бо вважають, що московська агентура діє і на чужині, головнo серед нашої молоді, на яку намагається впливати і деморалізувати її з допомогою різних наркотиків.

Ідейність української молоді виявляється і в намаганні відродити національно-релігійні традиції. Як відомо, в Україні офіційно заборонено святкувати Різдво Христове та культивувати різдвяні звичаї. Тому в багатьох містах України, головнo в Києві, вже від кількох років підряд колядують у Маланчин вечір, напередодні Нового року. Так цього /1972/ року в Києві на Хрещатику була зібралась група колядників і співала традиційні колядки: "Застеляйте столи...", "Небо і земля" та інші. Довкола колядників зібралось багато народу. Люди слухали і підказували колядникам, які ще хочуть почути колядки і щедрівки. Потім колядники переходили на іншу вулицю і повторялось це саме. Таких груп колядників було більше, складались вони переважно з молоді-студентів, віком 19-25 років.

Це т. зв. неофіційні колядники, бо офіційні, "новорічні колядники", організовані партією, виступають з партійною програмою тільки біля пам'ятника Шевченкові.

х В Україні люди особливо цікавляться вістками про діяльність української еміграції, на яку покладають багато надій. Виловлюють із закордонних радіопередавань усі вістки про протести і демонстрації українців у вільному світі на захист арештованих працівників української культури, студентів і всіх політв'язнів. Молодь поширює ті вістки далі з допомогою короткохвилевих радіонадавачих апаратів.

Про Шелеста говорять, що його усунули тому, що він, нібито, не вив'язався в боротьбі з українським національним відродженням і допустив до розвитку та зміцнення націоналістичних настроїв. Його книжку "Україна" /?/, в якій він, нібито, критикував Москву за її русифікаційну політику в Україні, тепер сконфісковано і заборонено продавати й читати. Поширюються й інші версії, між ними й такі, що Шелест, мовляв, вже не живе - вчинив самогубство.

=====

З Інструкцій Проводу

АКЦІЇ З ПРИВОДУ 50-ТИРІЧЧЯ СССР І КОНФЕРЕНЦІЇ "ЄВРОПЕЙСЬКОЇ БЕЗПЕКИ"

/Скорочено/

1/ 30-го грудня 1972 р. москалі та їх квіслінги в різних країнах починають відзначати 50-тиліття нового оформлення російської імперії. ЮНЕСКО /як і в річницю Леніна/ та різні русофільські і советофільські організації також плянують бомбастично вшанувати 50-ліття цієї відновленої тюрми народів. Напевно, що й велика частина західної преси буде писати про 50-річне "досягнення" СССР.

Ми, натомість, мусимо посилити акції на захист воюючої України й інших поневолених народів, форми і методи яких детально розпрацьовані в дотеперішніх інструкціях. Одночасно необхідно розгортати акції для розкривання правдивої суті т. зв. СССР у річницю його створення, або - пов'язавши їх з акцією на захист поневоленої України та інших поневолених Москвою народів - фактами демаскувати правдиве обличчя СССР, як нову форму російської імперії.

Річниця жакливої голодової облоги України майже сходиться з річницею створення СССР. Голод 1932-33 роках був ґеноцидом України так само, як пізніше виселення кримських татарів, надволжанських німців, північних кавказців і т. д. Влучне формулювання мети і суті голодової облоги України віддзеркалює бій українського народу з Москвою, а не пасивізм голодуючих.

Центральна справа в натавровуванні насильницької конструкції СССР - це ґеноцид і імперіяльний характер СССР, як імперіялістичного твору загарбників-москалів. Москва буде намагатися доказувати, що вона "розв'язала" національну проблему у формі СССР, буде наголошувати т. зв. єдність народів і "суверенність" республік. Наші завдання і мета: показати імперіялістичний і колоніальний характер цього насильницького потворного конгломерату, що названий - СССР.

Теперішній терор в Україні та в інших країнах, ув'язнення борців за національні права - доказ, що СССР колоніальна імперія!

Необхідно висилати до преси довші й коротші заяви та вияснення, що таке т. зв. СССР. Мета Москви - створити "світовий СССР", себто - загарбати цілий світ і перетворити його на свою колонію, а народи - на своїх рабів.

Під час акції в обороні воюючої України необхідно наголошувати - нав'язавшись до ганебної річниці СССР - національне поневолення народів СССР, що одночасно є засобом для накидування поневоленим народам московського способу життя. Втягнути до акції також еміграції об'єднаних в АБН-і народів та західні антиросійські й антибольшевицькі кола, які симпатизують з нами.

2/ У зв'язку з підготовкою Конференції т. зв. Європейської Безпеки, треба зааярмувати публічну опінію і вказати на загрозу тієї конференції, бо вона веде до капітуляції вільного світу перед агресією Москви. В акціях, листівках, зверненнях з приводу терору Росії в Україні та в інших поневолених країнах вказувати яскраво на мету, що її Москва хоче досягнути такою Конференцією. Треба виступати проти т. зв. Конференції безпеки, вказуючи на те, що повинна відбутися Конференція безпеки представників вільних країн, спільно з представниками поневолених народів, щоб вирішити питання, як забезпечити себе від агресії Росії, як визволити народи і добитися таким чином справедливого миру.

Посилати короткі меморіяли від ЛВУ, ООЧСУ, СУБ, СУМ, УАЛ, УККА, КУК, ПАБНА, АБН й інших установ. Можна слати і телеграми з коротким, але яскравим змістом. Доцільно висилати меморіяли теж урядам країн, де тепер живемо. Необхідно мобілізувати прихильні нам організації вільних народів і, зокрема, національні представництва в АБН. Звертаємо увагу на резолюції у цій справі VI Конференції ВАКЛ.

Про наші акції треба негайно інформувати нашу пресу, зокрема "Шлях Перемоги", "Гомін України" та інші часописи, що з нами симпатизують.

Жовтень, 1972 р.

ФІНАНСОВІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ

/Скорочено/

1. Кожен Член і організований Симпатик, згідно з постановами IV Великого Збору, зобов'язаний платити організаційну вкладку і оподаткування у розмірі, визначеному Великим Збором і Проводом. Тер. Проводи зобов'язані стягнути за минулі роки /від IV-го Великого Збору/ всі заборгування і, згідно з пропорційним відношенням, встановленим Проводом ОУН, переслати їх до Головної Каси. Оподаткування і вкладки – основа фінансів Організації. Мусимо підкреслити, що на деяких теренах, в областях чи районах, вже довший час нема своєчасного стягування вкладок і оподаткування. Такі терени назвемо в черговому наказі, якщо негайно не вирівняють повністю своїх зобов'язань супроти ГК.

2. Кожен Член і Симпатик зобов'язаний, згідно з рішенням IV-го Великого Збору, передплачувати і розповсюджувати наші видання, зокрема "Шлях Перемоги", як наш тижневик-офіціоз. Тому доручається усім Членам і Симпатикам передплатити "Шлях Перемоги" і заплатити згори передплату, бо це єдиний спосіб втримати і далі видавати наш тижневик-офіціоз.

Соромно, що офіціоз Організації не є масовою газетою. Якщо, напр., наші члени в США можуть ангажуватися в розбудові УНС, орган якого, "Свобода", поборює наш фронт, то незрозуміле, чому офіціоз Організації від багатьох років має великі заборгування саме на деяких заокеанських теренах.

3. Доручається Членам і Симпатикам негайно закупити видані нами крайові видання: а/ Стуса – "Зимові дерева", б/ Калинця – "Поезії з України", в/ "Український Вісник", ч. 4 /захалявний/, г/ "Револьюційні голоси" /англ. видання/ і вислати чужинецьким бібліотекам, політикам, журналістам, науковцям, г/ усі інші нами видані крайові публікації. Члени зобов'язані розпродувати їх між громадськістю, чим зміцнять наші фінанси і відтяжать себе.

4. Доручається усім організаційним клітинам негайно розрахуватися за отримані захалявні видання і за "Постанови IV ВЗ ОУН", ч. 1 /вид. БУП/. Одночасно замовити II-гу частину /БУП, Програмі й дискусійні матеріали IV ВЗ ОУН/, згідно з поданою ціною, що її отримали Теренові Проводи.

5. Кожна організаційна клітина мусить мати фінансово-господарського референта, який зобов'язаний стягати вкладки, оподаткування і займатися всіма фінансовими справами.

6. Одночасно ще раз пригадуємо про рішення IV Великого Збору ОУН у справі "Визвольного Шляху", наших зовнішньо-політичних періодиків та інших фінансово-господарських постанов, виконання яких більше або менше занедбані. Зобов'язуємо всіх членів, зокрема фінансово-господарських референтів, точно і своєчасно виконувати постанови IV-го Великого Збору та рішення Проводу у фінансових справах.

Жовтень, 1972 р.

=====

ЧВЕРТЬСТОРИЧЧЯ "ВИЗВОЛЬНОГО ШЛЯХУ"

Цього року минає 25-річчя "Визвольного Шляху", нашого офіціозу - суспільно-політичного і літературно-наукового місячника.

Упродовж свого чвертьсторіччя "Визвольний Шлях" з невеликого циклоstileвого теренового журналу перетворився на найповажніший літературний, науковий і суспільно-політичний український самостійницький, націоналістичний журнал. Підкреслюємо факт, що саме революційна ОУН спромоглася на такий журнал вільної націоналістичної і загальноукраїнської національної думки у світі - в Україні й поза нею. Це важливе тим більше, що він появляється власними, українськими, фінансовими засобами у протилежність до журналів еміграцій інших народів /напр., поляків чи москалів/, які мають фінансову сторонню підтримку, зокрема від певних американських груп.

У нашу добу особливо суттєвий ідеологічний бій. Наші вороги, московські-імперіялісти-шовіністи та різні антинаціональні сили в світі, диспонують великою кількістю журналів, які із своїх позицій наступають на наш націоналістичний рух, на світ ідей України. Тому, крім відсічі ворогові популярними методами щоденної чи тижневої преси, необхідно озброювати ідейно українську інтелектуальну еліту, зокрема націоналістичну, до боротьби з ворогом. Серед української еміграції поширюється /підсунене ворогом/ дуже небезпечне гасло про "потребу" т. зв. відідеологізування нашої визвольної боротьби, яке допомагає ворогові позбавити нас ідейних дороговказів.

Найбільш непримиренним органом, що на протязі десятиріч воює проти таких демобілізуючих постулатів наших ворогів і противників, є саме "Визвольний Шлях", що стоїть на передовому фронті глибокого ідеологічного і політично-концепційного бою проти Москви та її спомогачів у вільному світі. Багатогранність проблематики і тематики "Визвольного Шляху" з комплексу різних ділянок української творчості викликала заінтересування різних українських інтелектуальних кіл, як в Україні так і на чужині. Ворог також зрозумів значення "Визвольного Шляху" в ідеологічному бою і тому не випадково московські ставленики українського роду, що займають високі пости, як квіслінги, в ієрархічній драбині т. зв. УРСР, пробують розправлятися з ідейно-політичними і літературно-мистецькими позиціями нашого офіціозу.

Треба особливо підкреслити, що ідеологічної т. зв. мирної коекзистенції не існує, як брутально заявив був сам Хрущов, парадфразуючи вказівки Леніна. Тому в плані ідеологічного бою Москва видає відповідного рівня цілу низку журналів із різноманітною тематикою, з "Комуністом" на чолі.

В нас, в українській самостійницькій, націоналістичній спільноті, є на відповідному рівні єдиний журнал "Визвольний Шлях"

проти різного типу журналів ворога і його квіслінгів, журналів специфікованого характеру – суспільно-політичного, літературно-наукового та ідеологічного. Тому не дивно, що всі ті специфіковані журнали ворога, один за одним, немов за чергою, нападають на "Визвольний Шлях" і кожний зокрема атакує інші аспекти, інші проблеми, що обговорювані на сторінках нашого журналу. І так журнал "Комуніст", і "Історичний журнал", і "Вітчизна", і "Жовтень", і "Етнографія" – кожен у засягу своєї тематики "розправляється" з "В.Ш.", вбачаючи в ньому загрозу для пропагованих московськими окупантами і їх вислужниками антиукраїнських ідей і позицій у різних галузях творчості. Москві особливо загрозливий такий журнал української націоналістичної вільної думки, який поглиблює проблеми України, згідно з кличем: "До джерел української духовости".

Визвольний рух без глибокого ідеологічно-політичного і літературно-мистецького журналу – був би зубожілим, бо рух без ідеології – це рух без керми і вітрил. До цього комплексу треба також зарахувати поглиблювання українськості, оригінальних первнів української духовости, традиційности, притаманної Україні соціальности та офензивний захист героїчної концепції життя, що й здійснює "Визвольний Шлях".

Слід ще раз підкреслити, що сучасна фаза національно-визвольного руху – це розгортання і небувале дотепер скріплення ідейно-політичного бою України проти Росії, глибинне протиставлення двох світів: Києва, Св. Софії і Св. Юра – Москві та Кремлеві. Сучасне молоде українське покоління почало цей бій, протиставивши тисячолітні українські традиції московському Вавилонові.

Як же йому допомогти в ділянках вільної думки, національної ідеї і концепції? Перш за все необхідне ґрунтовне, джерельне відтворення всіх первнів української духовости і на тих органічних властивостях української нації проектувати і творити майбутнє. "Визвольний Шлях" був фoрyмом, де висловлювали свої погляди на різні проблеми українського державного будівництва українські науковці, обговорювали й питання української науки і культури. У свій час у "В.Ш." друкувалися і праці УВАН за редакцією одного з найвизначніших українських учених проф. П. Курінного. З-поміж понад 500 авторів, праці яких друкувалися на сторінках "В.Ш.", вистачить згадати проф. Щербаківського, Січинського, Величківського, Ждана, Державина, кн. Токаржевського-Карашевича, Полонську-Василенко і десятки інших науковців та літературознавців, що яскраво вказує, яку роль відігравав і відіграє наш журнал в ділянках української науки і культури.

Проблеми стратегії української революції пера сл. п. Провідника Степана Бандери, Дмитра Донцова та інших визначних націоналістичних теоретиків і діячів – тривало зафіксовані на сторінках "Визвольного Шляху".

У "В.Ш." яскраво віддзеркалена і творчість підпільних авторів з України, зокрема творчість нескорених поетів і письменників. Саме "Визвольний Шлях" перший на еміграції надрукував одну з важливих доповідей І. Дзюби, що стала причинком до пізнання елементів сучасного ідейно-політичного бою та відродження національної ідеї в Україні, як ідеї панівної в нашу епоху, без якої не може бути й ідеї універсальної.

Сторінки "Визвольного Шляху" стали й фoрyмом для нашого молодого покоління на чужині, промощуючи талантам дорогу в українську літературу.

В ньому знайдемо й переклади кращих творів західних авторів, які недоступні українським творцям на Батьківщині.

Без жодної реклами багато статей і праць із "Визвольного Шляху", в спеціальному оформленні, тисячами примірників ішли в Україну, а крім цього пересилається і певна кількість кожного випуску журналу.

Коли мова про глибоке ідейне озброєння, що має для нас особливе значення, то тут визначну роль відіграє саме "В.Ш." Недавно найголосніший герострат-квіслінг т. зв. академік Л. Новиченко був примушений особисто у своїх вислужницьких окупантові пасквілях "науковим" способом заатакувати ідейні позиції "Визвольного Шляху".

Перевантажений щоденними справами різного характеру, часто далекими від ієрархії наших завдань, наш актив інколи забуває про деякі особливого значення справи з погляду цілого нашого визвольного руху. До таких справ належить і "Визвольний Шлях", що дає ідейно-політичне озброєння не тільки нашим кадрам, а й усім українським патріотам, як на чужині, так і на рідних землях. Ми знову ступили б ще один крок уперед, якби здійснили плян спеціального видання "В.Ш.", на тонкому папері, відповідного формату, і ще масовіше розповсюджували його в Україні, як у підпіллі, так і серед усіх українських патріотів. Щоб здійснити цей плян, необхідна відповідна фінансова підтримка "Визвольного Шляху" шляхом збільшення кількості його передплатників, пресових пожертв і доповнювання новими співробітниками, зокрема з-поміж наших молодих науковців. Не повинно бути ні одного члена чи симпатика ОУН, який не передплачував би і не читав би "Визвольного Шляху". Особливо мусимо звернути увагу на юнацтво, студентів і нашу молоду інтелігенцію, для яких "Визвольний Шлях" мусить стати обов'язковою лектурою.

25 років тому "Визвольний Шлях" почав виходити з ініціативи місцевого тодішнього теренового проводу і наш актив у Великобританії своєю матеріальною і моральною підтримкою особливо причинився до розбудови журналу. Сьогодні "В.Ш." завдячує своє існування й розвиток передплатникам і читачам у багатьох країнах нашого поселення і нашої дії, а в тому, зокрема, його безкорисливим співробітникам-авторам. Всім будівничим "В.Ш." належить відповідне признание і подяка.

Треба підкреслити, що "В.Ш." на протязі свого 25-річного існування не зазнав жодного хитання, жодної ідейної кризи, що завдячуємо перш за все його головному редакторові, що з великою самопостятю і відданістю справі редагує його із самого початку і надав йому відповідний зміст і репрезентативну форму.

Треба згадати й тих перших піонерів, що не раз цілими ночами, після щоденної заробіткової праці, виконували технічну працю, коли журнал виходив ще циклостилем.

Сьогодні "Визвольний Шлях" видає Українська Видавнича Спілка в Лондоні, що розвивається завдяки її незмінному секретареві, багатолітньому директорові, членам Дирекції, керівникові друкарні та її ідейним працівникам.

Нікого не називаємо тут поіменно, бо імена згаданих - загальновідомі, як нашому активові, так і українській громадськості.

Відзначім гідно 25-річчя "Визвольного Шляху". Хай кожний член, симпатик, юнак, кожний український патріот черпає з нього ідейно-

політичне озброєння, що необхідне для боротьби з нашим ворогом-окупантом і для досягнення нашої головної мети: відновлення і закріплення Української Самостійної Соборної Держави!

У жовтні, 1972 р.

Слава Україні!

Б. Підмогильний

=====

ІЗ ЗВЕРНЕННЯ ПРОВОДУ ОУН У 30-РІЧЧЯ УПА

Непереможність і сила УПА були і є у її справедливій передовій ідеї побудови національної держави, в її програмі соціальної справедливості та в респектуванні прав народів і людини, у героїці бійців, у їх одержимості візією добра, правди, справедливості, волі для своєї нації і кожного її члена. Спільно з революційною ОУН вона висунула національний принцип організації світу проти принципу імперіального. Права вільної людини протиставила будь-яким формам тоталітаризму, а героїчну концепцію життя - концепції дрібноміщансько-гедоністичній. Разом з революційною ОУН вона поклала ідейно-політичні й етичні основи під сучасну багатогранну боротьбу української нації та інших волелюбних народів...

Рейди УПА на Захід, згідно із стратегією її Головного Командування, мали за мету поширити спільний фронт боротьби поневолених націй і задокументувати перед цілим вільним світом безперервну визвольну боротьбу України її живими учасниками. І вони, ці рейди, досягнули свою мету! Стратегічні й тактичні засоби та збройні дії УПА стали сьогодні для ворога предметом студій. Численні історичні видання і студії російською і польською мовами вказують на те, що ворог вивчає визвольну концепцію і стратегію УПА, затривожений своїм майбутнім. Річ у тому, що УПА дала проєкцію нової стратегії визволення і саме повстанська стратегія в нашу атомову й ідеологічну добу стала альтернативою до термонуклеарної стратегічної зброї. Тому в 30-ліття УПА не відзначаємо якогось пройденого етапу нашої революційно-визвольної боротьби, а навпаки - наголошуємо початок нового етапу в термонуклеарній і ідеологічній добі, в якій відбуваються зудари надпотуг. Таким чином відзначаємо початок нової повстанської стратегії визволення, яка гарантує нам перемогу!

=====

З М І С Т

Б. Підмогильний: ГОЛОВНІ АСПЕКТИ У СЬОГОДНІШНЬОМУ ІДЕЙНО-ПОЛІТИЧНОМУ БОЮ	1
- НАШІ ЗАВДАННЯ ПІД СУЧАСНУ ПОРУ	7
- АКЦІЇ В ОБОРОНІ БОРЦІВ ЗА ВОЛЮ І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ	15
П. В.: ДАТИ НАЛЕЖНУ ВІДСІЧ ПРОВОКАЦІЯМ МОСКВИ!	19
- ДО СИТУАЦІЇ В УКРАЇНІ /Очима очевидця. Фраґменти/	27
З Інструкцій Проводу: АКЦІЇ З ПРИВОДУ 50-ТИРІЧЧЯ ССРСР І КОНФЕРЕНЦІЇ "ЄВРОПЕЙСЬКОЇ БЕЗПЕКИ"	33
ФІНАНСОВІ ЗОБОВ'ЯЗАННЯ	34
Б. Підмогильний: ЧВЕРТЬСТОРИЧЧЯ "ВИЗВОЛЬНОГО ШЛЯХУ"	35

=====